

"Egemenlerin savaşı Ortadoğu halklarının yaşamlarını yıkıma uğratıyor"

Krizler sarmalı egemenleri savaş seçeneğine itti. İktidarlarını korumak uğruna halkların yaşamını hedef alanlara karşı barışı savunalım.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

2 TL / Şubat 2018

Metal'de grev "yasağı"

Volkan YARAŞIR

Türkiye büyük sosyal patlamaların dinamiklerini içinde taşıyor. Başbakanlık önünde protesto için kendini yakan işçinin haykırışı, İş- Kur' un önünde " Ben işçiyim, açım ve işsizim " diye bağırarak devleti şikayet eden bir başkası; iş cinayetlerinde dünyada Çin'den sonra gelen ülke olmamız ve ölümün sıradanlaşması, toplumsal anlamda sismik dalgaların ilk işaretleri olarak değerlendirilebilir. (...) *Devamı 7. sayfada*

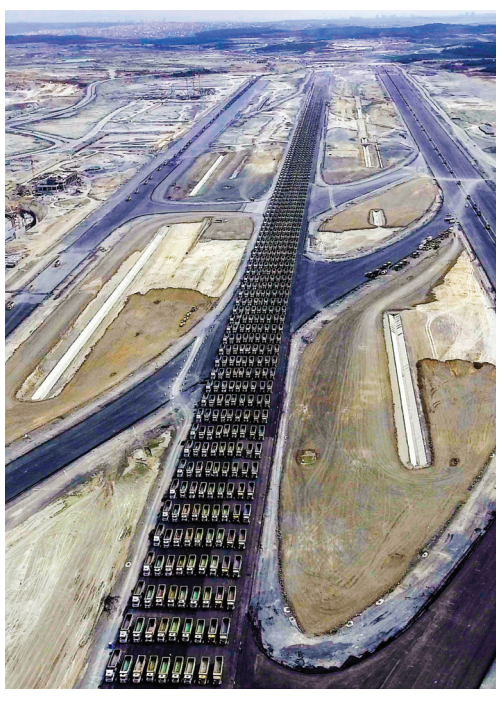

Kanal İstanbul

Hatice GÖZ

AKP/ Erdoğan iktidarı; yeni bir katil projenin temellerini atıyor.
İstanbul'un ve Marmara Denizinin 9 bin yıllık dengesini kökten değiştirecek Kanal İstanbul projesinin güzergâhı birkaç gün önce Ulaştırma Bakanı Ahmet Aslan tarafından açıklandı. Buna göre 45 km boyunca sürecek kanal; Küçükçekmece- Sazlıdere-Durusu hattında açılarak Marmara'yı Karadeniz'e bağlayacak.
Adı kadar çılgın olan bu proje, elbette bir havuz problemi kadar basit bir matematiği içermiyor. Yaklaşık 10 bin yılda kurulmuş bir ekolojik dengeyi etkiliyor.(...)

Devamı 10. sayfada

İktidarın hırsı ülkeyi bataklığa itiyor

Afrin'de başlayan askeri operasyona Rusya'nın desteğinin ne kadar süreceği belirsiz. Aynı zamanda ABD'nin de onay veriyor olması, iki büyük gücün Türkiye'yi batağa çektiği iddialarını güçlendiriyor.

Kamuoyu yoklamaları AKP-MHP ittifakının düşüşe geçtiğini gösteriyordu. İstanbul ve Ankara belediyelerinde seçimleri kaybedecekleri anlaşılmıştı. Akşener MHP'yi eritirken, çıkış denemeleri yapan Gül Erdoğan'ı telaşa düşürmüştü. Hukuk dışı uygulamalar iktidarı meşruiyet alanının dışına sürüklüyordu.
İşte, Afrin savaşı öncesinde, Erdoğan inişe geçmeye başlamıştı.
Üstelik, başta kadınlar ve metal işçileri olmak üzere, birçok toplumsal güç kendi ihtiyaçlarını karşılamayı hedefleyen bir hareketlilik içindeydi.
Demokratlar, laikler ve cumhuriyetçiler arasında, halkçı güçlerle ittifak arayışları başlamıştı.

Savaşın gölgesi

Afrin'de başlayan ve sonra Menbiç'e doğru genişletileceği açıklanan askeri operasyon, farklı güçler tarafından kuşatılıp sıkıştırılan Erdoğan'ı rahatlattı.
Savaşın yarattığı atmosfer, Kılıçdaroğlu, Akşener ve Gül'ün de savaşa destek vermeleriyle birleşti. Şimdi, sanki önceden olan her şey unutuldu ve herkes Erdoğan'ın gölgesi altında toplanmış gözüküyor.
Ancak, bu durum aynı zamanda savaşın gidişiyle Erdoğan'ın kaderini ortaklaştırdı.
Rusya'nın açık desteğiyle ve Kürt güçlerinin kolayca yenileceği beklentisiyle başlatılan savaşta ise, beklenilen sonuç alınamıyor.
Rusya'nın desteğinin ne kadar süreceği belirsiz. Aynı zamanda ABD'nin de onay veriyor olması, iki büyük gücün Türkiye'yi batağa çektiği iddialarını güçlendiriyor. TC ve Kürt güçlerini birbirleriyle savaştırıp güçsüzleştirerek kendilerine bağlamak istedikleri anlaşılıyor.
Unutulan ya da unutturulmak istenen sorunlar ise, oldukları yerde duruyorlar.

Sorunlar çözülmedi

Yoksulluk, kadın cinayetleri, Aleviler'e yönelik tacizler, toplumsal ve siyasal yaşamın inşa edilen Erdoğan diktatörlüğünün isteklerine göre yeniden düzenlenmesi artarak sürüyor.
Devrimciler, Aleviler, kadınlar ve Kürtler zaten "düşman" olarak görülüyordu, artık laik, liberal, demokrat ya da cumhuriyetçi güçler de "düşman" oldular.
Erdoğan'ın iktidar hırsı ülkeyi bataklığa sürüklüyor.

Erdoğan kuşatma altında

TÜSİAD, Gül, CHP, İyi Parti ile Erdoğan dört bir yandan kuşatılmış durumda.

2

Israrla barış diyebilmek

Afrin savaşının çok yönlü dengeleri, yeni çatışma alanları ve beklenmedik durumları da beraberinde getirebilir.

5

İdlib ve Soçi

İdlib ve Soçi bir dönemin kapanış sahneleri olmakla birlikte yeni bir dönemin açılışı için yapılan provaların da sahnesi olacak.

8

Kaos devrimcisi

Mithatcan TÜRETKEN

Çalışma alanlarımızın herhangi birinde elde edilecek başarıyı, hedefine ulaşmış planlama olarak tanımlayabiliriz. Kapitalizm doğası gereği karşısında inşa etmeye çalıştığımız planlamayı çözücü, dağıtıcı, engelleyici niteliktedir. Kısa süre içine tonlarca olay yerleştirerek boşluk bırakmadan yavaşlatılmış zamanın kontrolü, yaşamı örgütlemede kendisine üstünlük sağlamaktadır. Planlamamızın hangi alanda kim tarafından gerçekleştirileceğinden öte ne kadar zamanda yapılacağı öne çıkmaktadır. *Devamı 11. sayfada*

Devletin bekası!

Sürüp giden ve sürdükçe derinleşen çok yönlü kriz, çatlaklar yaratmaya başladı.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Erdoğan ve "Ergenekoncular", "Devletin Bekası Koalisyonu" içinde konumlanarak devleti korumaya çalışıyor.
Gelin görün ki, bu güçlerin, neredeyse "Fetretin" sınırlarında gezinen ülkede düzeni yeniden sağlama çalışmaları bir türlü hedefine ulaşamıyor.
O zaman, dağılma sürecindeki "devlet odaklı toplum ve siyaset" tarihsel gerçekliğini yeniden kalıcı bir bütünlüğe kavuşturabilmek için "şiddet" kullanılıyor.
Şiddet "çözüm" olamadıkça, kendisini dayatan "daha fazla şiddet" uygulama zorunluluğu ise, günümüzde "bölgesel savaşa doğrudan dahil olma" aşamasına dek ulaştı.
Açık ki, şiddet, "çözüm" olamadığı takdirde, kendisini kullananları sürekli içine çeken bir "bataklığa" dönüşüyor.

Oligarşik alandaki farklılaşmalar

Yaşadığımız kaotik süreç oligarşinin içinde farklı bloklaşmalar oluşturdu.
Farklı bloklardan ilki, "Batı" odaklı emperyalist güç alanının temsilcisi olan NATO-TÜSİAD eksenidir.
Bu eksen, devlet içindeki şimdilerde pek "görünmeyen" güç alanı ve ekonominin can damarlarını elinde tutuşuyla esas gücünü oluşturuyor.
Devamı 4. sayfada

POLİTİKA

Erdoğan'ı kuşatanlar halkın değil, değirmenin suyunu kendilerine döndürmenin derdindeler

Erdoğan kuşatma altında

Hızlı sonuç almayı beklemeyen, sürece yayan, devirmek değil zayıflatmak ve taviz kopartmayı hedefleyen bu operasyon aynı zamanda sermayenin düzenine zarar vermeden Erdoğan'ı tasfiye etmeyi hedeflemektedir.

Juliana GÖZEN

"Devletin ana omurgasını" 15 Temmuz darbe girişimini kullanarak diğer iktidar odaklarından temizleyip ele geçiren AKP/Erdoğan iktidarı, tarihinin en güçlü zamanında olsa da, her geçen gün derinleşen krizlerin içerisinde boğularak en zayıf dönemini de aynı anda yaşıyor.

Erdoğan'ın tüm iktidar olanaklarını elde toplama hamlesi kaotik siyasal ve toplumsal bir ortam yaratıyor. Her ne kadar egemen olan Erdoğan olsa da, diğer güçler de bu ortamdan faydalanarak güçlenmeye ve Erdoğan karşısında alternatif olmaya çalışıyor.

Erdoğan-sermaye soğuk savaşı

Orduyu iktidar alanındaki güç dengesi içerisinde gerileterek sermayenin mutlak egemenliğini sağlamak için seçilen AKP, "Başkanlık/Erdoğan" ile o egemenliğin tamamını kendine bağlamak istiyor. Tüm kurulu dengeleri sarsarak ve sarstığı yerde yeni düşmanlar kazanarak bu yürüyüşü gerçekleştiren AKP/Erdoğan, sermaye açısından dize getirilmesi gereken bir tehdit artık. Özellikle 15 Temmuz sonrasında OHAL'e sırtını dayayarak ayakta kalmaya çalışan, sürekli arttırdığı baskı politikaları, uluslararası siyaset sahnesinde dayanaksız ahkam kesmeleri ve Ortadoğu'da boşa düşen hamleleri ile AKP/Erdoğan ve Sermaye/TÜSİAD arasında adı konulmamış bir soğuk savaş yaşanmakta.

Sağdan –"soldan" çevreleme

İşte, bol keseden demokrasi, hukuk devleti, özgürlük söylemleri ile sahneye çıkan ancak despotik devletçi geleneğin kodlarını her hücresinde taşıyan İyi Parti/Akşener çıkışını tam da buraya oturtmak gerekir. "Erdoğansız AKP" ve sermaye tarafından kontrol edilebilir neoliberal-ılımlı milliyetçi-İslamcı ekseninde kendini var eden İYİ Parti, sermayenin Erdoğan'ı sağdan kuşatma hamlesinden başka bir şey değil. İYİ Parti'nin çıkışı, gücün zirvesine tek başına oturmak isteyen Erdoğan'a sermayenin "milliyetçiliğinden" gelen bir ihtar. Öte yandan Adalet yürüyüşü ile tabutunda son kıpırdayışlarını yaşayan CHP de, AKP/Erdoğan'ı basiretsizce "sistem içi düzene göre sol"-dan bir sıkıştırma hamlesi olarak sermaye tarafından kullanılıyor. Adalet Yürüyüşü ile, Erdoğan'ın Başkanlık yürüyüşünden rahatsız olan ve hala CHP'den umut eden kesimi arkasına dizerek iktidar karşısında daha güçlü bir konuma sıçrama pozisyonu yakalayan CHP, kodları gereği ayağa kalkan ve umut eden toplumsal dinamikleri yatıştırarak sistemin içerisine çekmeye çalıştı. Sol popülist söylemlerle ara ara çıkış yapsa da egemen kurucu devlet statükosunun yılmaz savunucusu CHP, Adalet Yürüyüşü'nde ortaya çıkan toplumsal dinamiklere sırtını dönerek en iyi bildiği yola döndü. Özüne, sistemin "güvenli" sınırları içerisine dönen CHP, sermaye ve belli ki ABD desteğiyle "Man Adaları belgeleri" hamlesini gerçekleştirdi. CHP/Kılıçdaroğlu'nun eline tutuşturulan belgelerin açıklanması dahi halkın büyüyebilecek tepkisini engelleyecek biçimde ve tepeden gerçekleştirilen basın toplantılarıyla kurgulu. Bu kurgudan da anlaşılacağı üzere, Erdoğan'ı devirmek değil, sınırlamak hedeflenmektedir.

Muhafazakârların huzursuzluğu

Sağdan İYİ Parti, "sol"dan CHP kuşatırken AKP/Erdoğan'ı, sermayenin "içerden" de Abdullah Gül'ü parlatarak kuşatmayı güçlendirmeye çalıştığını görüyoruz. Millî Görüş geleneğinden kopuşun mimarı ve AKP'nin kurucularından olan Abdullah Gül, bugüne kadar kırılma yaratacak bir hamle gerçekleştirmese de AKP ve TÜSİAD içerisindeki "huzursuz"ların toplanma merkezi haline geliyor. Son yayınlanan KHK eleştirisinin, Erdoğan tarafından panik ile hedefe oturtulması tam olarak onun da bu hamleyi görmesindendir. Son dönem çıkışları ve Gül'ün yakın arkadaşı Fehmi Koru'nun tarikatları çevresinde toparlamaya başlayan Saadet Partisi masasına oturması, Erdoğan'ın Gül'ü neden bu denli hedef tahtasına koyduğunu gösteriyor. Bu hamle ile Erdoğan dindar muhafazakâr kanattan da kuşatma altına alınıyor.

Değirmenin suyu nereye?

Sermayenin büyümesini engelsiz ve daha hızlı gerçekleştirebilmesi için, Erdoğan'ı sınırlayan ve onu hizaya getiren bir operasyonun düğmesine basılmış olduğu görülüyor. TÜSİAD, Gül, CHP, İyi Parti ile Erdoğan dört bir yandan kuşatılıyor. Hızlı sonuç almayı beklemeyen, sürece yayan, devirmek değil zayıflatmak ve taviz kopartmayı hedefleyen bu operasyon aynı zamanda sermayenin düzenine zarar vermeden Erdoğan'ı tasfiye etmeyi hedeflemektedir.

Öte yandan şimdi birbirini sınırlamaya çalışan bu güçlerin "devletin/sermayenin bekası"nı tehdit eden durumlarda, yani Afrin Savaşı'nda kol kola girmeleri, vergi artışları ve grev ertelemelerinde sus pus olmaları sistemin kendisiyle değil, değirmenin suyunun kime döneceğinin derdinde olduklarını da kanıtlar niteliktedir.

Suyun başını tutma yarışı

CHP'nin merkezden kopmama refleksiyle yaptığı her hamle; faşizm ve gericilikle yoğrulan rejimi biraz daha meşrulaştırmış ve 15 Temmuz'dan sonra ülkenin geldiği yeri normalleştirmiş oluyor.

Samet HAYTACI

Osmanlı Devleti'nin son döneminde Batı ile geliştirilen ilişkileri ve değişen dünyadaki konumu yeniden gözden geçirilerek atılan adımlar; bütünüyle devletin devamlılığına odaklanan, halkı sembolik kazanımlar dışında es geçen düzenlemelerdi.

Halkın çıkış arayışı

Cumhuriyet rejimi ise kahramanca kurtuluş savaşı veren halkın kısmen dahil olabildiği, ancak kendi zenginliğini katamadığı reform süreçleriyle kuruldu.

Çok geçmeden Batı burjuvazisi ile entegre halde bulunan, Osmanlı'nın içinden çıkıp gelen tarihsel devlet kliği rejimin merkezini yeniden şekillendirince halkın var olan sınırlı katılımı da baltalandı. Sonraki on yıllarda dünyada esen özgürleştirici sol rüzgârın Türkiye topraklarında da kayaları yerinden oynatması üzerine 1971 ve 1980 askeri darbeleri devreye sokularak halkın çıkış arayışı sertçe ezildi.

Düzen partisi

12 Eylül darbesiyle bir çırpıda tüm güç merkezileştirildi. Halkın bir daha hiç özneleşmemesi için çok katı bürokratik tedbirler alındı, halka dönük ideolojik saldırılar artırıldı. Akabinde başta SSCB'nin yıkılışı olmak üzere yaşanan gelişmeler bu çarpık yapının iyice kökleşmesi için imkân sağladı.

Bu ülkede siyaset tarih boyunca halksız, halka rağmen veyahut doğrudan halka karşı işletilen bir mekanizma olageldi. Düzen partisi dediğimiz kavram tam da bu siyaset zemininde doğdu. Düzen partisi, temsilcisi olduğu burjuva güçler adına düzenin güç merkezini ele geçirmeyi hedefler. Bu süreçte hem arkasına aldığı kitleyi düzen içinde tutar, hem de düzenin işleyiş yasalarını yeniden üretip pekiştirerek rejimin bekasına endekslemiş olduğu kendi varlığını garanti altına almış olur. Bu perspektiften günümüze baktığımızda CHP ve AKP'nin iki karşıt ideolojik kampın temsilcileri değil, kritik noktalarında uzlaşı halinde oldukları rejimin güç merkezini ele geçirmek üzere birbiriyle yarış halinde olan iki alternatif düzen partisi olduklarını görürüz.

CHP'nin yönelimi

Yakın geçmişteki 15 Temmuz ve güncelliğini koruyan Afrin gibi ekstra sürtünme yaratmanın devletin bekası açısından riskli sayılacağı gündemlerde CHP'nin takındığı hükümeti destekleyici tavrını gördük. Öte yandan yolsuzluk dosyaları gibi meseleyi daha çok bireysel suçlara indirgeyen başlıklarda ise halkı doğrudan en yakın düzen içi alternatife yönlendirme hedefiyle nasıl şahinleştiği de ortada.

Aynı CHP, yakın dönem siyasi tarihimizin en önemli kırılma anlarından olan 15 Temmuz gününü "kontrollü darbe" gibi oldukça net bir ifade ile tanımlayarak iktidarı hedef gösterdi. Ancak bu tespitin üzerine güçlü bir muhalefet kampanyası örmeyi ve meseleyi deşmeyi hiç denemedi. Burada bir tuhaflık yok mu?

İlk bakışta anlam verilemeyen bu tavır; 15 Temmuz sonrası hükümet hamlelerinin, gücün merkezileşmesi ve halkın siyasetteki etki alanının daraltılması kapsamında gerçekleştirildiği göz önünde bulundurularak okunduğunda daha anlamlı bir yere oturuyor.

Merkez yeniden şekilleniyor

CHP, sadece bir seçim zaferiyle ele geçirebileceği, tek merkezde toplanmış ve toplumun tamamını asimetrik politikalarla yönetebilme yetkisini sahibine veren o gücün peşinde. Bu isteği CHP'ye; şu anda rakibinin elinde duran o sihirli güce bir kol mesafesinden daha uzak olmamayı dayatıyor.

Bu nedenle; Erdoğan Rejimi diyor olsak da aslında ülkücülerden İslamcılara oradan aydınlıkçılara uzanan geniş bir koalisyon olan iktidara karşı CHP; günün makul muhalefeti olmaktan öteye gidemiyor.

Erdoğan, Atatürk açılımıyla rejimin etki alanını Kemalistlere doğru esnetirken; CHP, sağ ve din eksenli söylemler ile yerli ve milli rejimin merkezine eklemlenmeye çalışıyor.

Erdoğan rejimi ihtiyaç halinde mevcut kültür savaşı üzerinden doğurabileceği iç savaş seçeneğini de ajandasında tutuyor.

CHP'nin merkezden kopmama refleksiyle yaptığı her hamle; faşizm ve gericilikle yoğrulan rejimi biraz daha meşrulaştırmış ve 15 Temmuz'dan sonra ülkenin geldiği yeri normalleştirmiş oluyor.

CHP'deki hareketlilik

CHP genel kurula doğru giderken öne çıkan isimler arasında; tüm bu olan biteni tersine çevirmeye niyetlenmiş, tarihte hiç var olamamış Türkiye demokrasisini tesis etme hedefiyle hareket eden bir adayın belirdiğini söylemek zor. Daha çok parti içindeki çıkar gruplarının hegemonya mücadelesini izliyoruz.

Selin Sayek Böke ve İlhan Cihaner'in "sol"a çağrıları ise, rejim baskısı altında soluksuz kalan halk güçlerinin çıkış arayışını gördükleri ve hazır HDP'nin de hareket alanı kısıtlanmışken buradaki boşluğa bir hamle yaptıklarını düşündürüyor. İnisiyatif kazansalar bile diğer adayların sol varyantı olmaktan öteye gidebilmeleri zor.

POLİTİKA

Siyasal krizin panzehiri her alanda kurulacak halk meclisleridir

Mecbur bırakıldığımız bataklığı kurutabiliriz

Hem egemen güçler ve sermaye açısından hem de toplumsal dinamikleri örgütleme iddiasında bulunan güçler açısından, belirsizliğin yarattığı sıkışmayla arayış ve kopuş zemini kendini dayatıyor.

Pelin KAHİLOĞULLARI

Türkiye, uzun zamandır krizler sarmalı içinde, yeni kriz dinamiklerinin ortaya çıkışı ve var olan kriz dinamiklerinin derinleşmesiyle sıkışmaya devam ediyor. Sıkışmayı aşmaya dönük atılan her hamle, iktidarın yönetme krizi içine girmesine ve meşruiyet sorunu yaşamasına yol açıyor.
AKP iktidarının kendi "beka sorununu" aşma amacıyla sürdürdüğü OHAL süreci ve KHK'ler artık yetersiz.
Neredeyse her an egemen güçler yahut toplumsal güçlerden tokat yeme kaygısı yaşayan Erdoğan iktidarı, daha yüksek gerilim hatlarına sürükleniyor.

Afrin işgali ve savaşma zorunluluğu

İçeride ve dışarıda büyük bir toplumsal meşruiyet kaybı yaşayan, Ortadoğu denkleminin dışına itilen, ama orada sermayenin güncel ihtiyaçları doğrultusunda yeniden rol kapmak isteyen Erdoğan iktidarı için Afrin'e saldırı, çok yönlü bir çıkış şansı olarak devreye girdi.
Paramiliter güçler açıktan örgütleniyor; "halk özel harekatı" adıyla dernekler kuruluyor.
En son yapılan MGK toplantısına da katılan SADAT eliyle, dağılmış halde olan cihatçılar derlenip toplanıyor.
Toplum, korku ve güvensizlik ortamına itilirken diğer taraftan açlık ve sefalete mahkûm ediliyor.
Sermaye "OHAL süreci" ile ilkel birikim sağlıyor.
Kamu mallarına el koyuyor, işçilerin yıllarca mücadele ederek kazandıkları hakları KHK düzenlemeleriyle ortadan kaldırıyor, güvencesiz ve vahşi koşullarda sömürüyü en üst seviyeye taşıyor.
Patron- çete düzeni kuruluyor.

Arayış ve kopuş zemini

Hem egemen güçler ve sermaye açısından hem de toplumsal dinamikleri örgütleme iddiasında bulunan güçler açısından, belirsizliğin yarattığı sıkışmayla arayış ve kopuş zemini kendini dayatıyor.
CHP' de Canan Kaftancıoğlu'nun adaylığı ve seçiminin kopardığı gürültü, en ufak bir ilericilik ve demokratlığa dahi tahammülün kalmadığının göstergesi.
İlçe kongre seçimlerini tamamlayan ve Genel Kurulu'na hazırlanan CHP içinde ulusalcı ve demokrat-sol kanatlar arasındaki gerilim gittikçe görünür oluyor.
Ancak CHP'nin kendisinden beklenen demokrat-halkçı çıkışı yapamayacağı ortada...
Haziran ayaklanmasıyla çıkışını yapan ve CHP'yi aşan bir toplumsallık, sürekli hareket halinde varlığını koruyor.

Krizden çıkış yolu

Riyakârlık, rüşvet, hırsızlık, yoksulluk ve şiddetin yoğun biçimde yaşanması ve tepki vermenin zorlaştırılması toplumda kısmi bir çürümeye yol açıyor.

Güç odakları

Fakat toptan bir geri çekiliş ve toplumsal bir rıza hali yok.
Başta kadınlar olmak üzere, Kürtler, laikler, ekolojistler, Aleviler, işçiler, yoksullar, gençler ara ara kendiliğinden çıkışlar gerçekleştiriyor.

Yerleşme ve kalıcılaşma

Şimdi, toplumsal hareketlerin içine yerleşme ve bu hareketleri sahici bir siyasal güç haline getirme görevi önümüzde duruyor.
Ancak bu biçimde bir örgütlülük düzeyi, direnmeyi ve kazanmayı sağlayacaktır.
Halkın her alanda meclisleşmesi ve bu meclislerin hareketi üzerinde inşa olacak bir halkçı demokratik cumhuriyet, şimdiki krizden halkçı çıkış yolunu işaret ediyor.

AKP - Ergenekon "balayı" nereye kadar?

AKP-Ergenekon, hem ABD karşıtlığı hem de sermayeye hizmetler konusunda ortak paydalara sahip olsa da farklı fay hatları üzerinde oturuyorlar.

Hasan FERAMUZ

"Askeri vesayeti" kaldırma saikiyle yola çıkan AKP ile "dinci-gerici" hareketlere karşı "laikliğin" yılmaz bekçisi Ergenekon kliği arasındaki "balayı" hali gözleri yaşartıyor. Milletin ve devletin bekası için bir araya gelen bu güçlerin birbirleriyle olan ilişkileri, dışarıya düşman çatlatan izlenimi verse de oldukça kırılgan bir zeminde "ilerliyor".

AKP-Ergenekon'un ABD "karşıtlığı"

AKP-Ergenekon ilişkisi, AKP'nin iktidara geldiği 2002'den itibaren sürekli gerilimli olmuş ve bu gerilim 2007'deki e-muhtıra ile çatışmaya varmıştı. 2007 seçimlerinden AKP'nin galip çıkmasının ardından Ergenekon ve Balyoz davaları ile Ergenekon kliği siyaset sahnesinden düşürülmemiş, fakat arka plana itilmişti. 17-25 Aralık ile tekrardan sahneye dönüş yapan Ergenekon kliği, baş rollerden birini kapmıştı. Rolü kapan Ergenekon kliği, "laikliğin kalesi" apoletinin yerine ABD "karşıtlığını" öne çıkardı. Bu ABD "karşıtlığı", AKP ile Ordu/Ergenekon arasındaki önemli "ittifak" noktalarından biri. Fakat iki tarafın bu karşıtlıktan almak istedikleri muratları farklı. AKP, bir yandan ABD karşıtlığı ile "dindar" kitlelerini konsolide ederek giderek daralan zeminini korumaya çalışıyor, diğer yandan ABD'den "domuzdan ne kadar kıl kaparsam kârdır" diyerek tavizler koparmayı hedefliyor. Ergenekon kliği ise bu karşıtlıktan kitle desteği edinerek hem ordudaki NATO yanlısı kliği ekarte edip Ergenekon-Balyoz davalarının rövanşını almayı ve orduda hâkimiyetini sağlamayı, hem de iktidarda AKP'ye karşı güç kazanmayı amaçlıyor.

Ergenekon'un "ekonomisi"

Bununla birlikte Ergenekoncular neo-liberalizmin gerekliliklerine uyum sağlamaya yönelmiş durumda. Sermayenin devlet fideliğinde büyüdüğü, "devlet sınıflarının" sermayeyi haraca tuttuğu eski günlerin geride kaldığını gören Ergenekoncular, ekonomide Putinarşi (Putin+oligarşi) modeline sıcak bakmaktalar. Bu modele göre ekonomideki kritik sektörlere (enerji, telekomünikasyon vs.) bir kısmı özelleştirilmiş devlet şirketleri hâkim. Sermayeye ise, eski günlerdeki gibi sınırlı desteğin tam aksine, ülke içinde ve dışında yayılım sağlaması için her türlü askeri ve siyasi destek de sağlanmakta. Ve sermayenin bu yayılımdan kopardıklarının bir kısmı da haraç olarak "devlet sınıflarına" dönüyor.

Fay hatları

"Yerlilik ve millilik" ile devletin ve milletin bekası konseptiyle bir araya gelen AKP-Ordu/Ergenekon, hem ABD karşıtlığı hem de sermayeye hizmetler konusunda ortak paydalara sahip olmakla birlikte farklı fay hatları üzerinde oturuyorlar. Fakat hem Ortadoğu'daki gelişmeler hem de kapitalizmin krizi bu farklı fay hatlarının her an tetiklenebileceğini gösteriyor. Ve bu fay hatları harekete geçtiği taktirde, AKP-Ergenekon "balayının" "şiddetli geçimsizliğe" yol açması hiç de düşük bir ihtimal değil.

CHP'de genel kurul ve kopuş dinamikleri

CHP içerisinde ve tabanında, ortak bir perspektifin ve yeni bir toplumun inşasında yan yana olacağımız önemli bir kesimin kopuş dinamikleri hızlanıyor. Sosyalistler olarak, öne çıkarmamız ve önemsememiz gereken ana esas bu.

Perihan KOCA

Her gücün tarih sahnesinde kendi gerçekliğini yaratmaya çalıştığı bir anda, ana muhalefet partisi, 3-4 Şubat'ta bir süpriz yaşanmaksızın, öngörülen detaylarıyla CHP'nin 36. Olağan Parti Kurultayını gerçekleştirdi. 2018-2019 olağanüstü takviminin ihtiyaçları ve parti tabanı başta olmak üzere toplumun gereksinim ve özlemlerinden ziyade, CHP'nin gündemi, yine genel başkanlık, parti meclisi isimleri ve delege hesapları oldu. K. Kılıçdaroğlu resmi sonuçlara göre yine genel başkan oldu. Genel Merkez kontrolünde oluşturulan il kongreleri ve delege listelerinin yoğun iç hazırlıklarına rağmen, Muharrem İnce 447 oy aldı, 33 delege ise oy kullanmadı. Yani, 480 delege Kılıçdaroğlu'nu tercih etmedi. Üstelik Muharrem İnce'nin konuşması, trübünden yoğun destek ve coşku ile karşılandı. İnce'ye göre hitabet yeteneği daha zayıf olan Kılıçdaroğlu'nun konuşması ise daha zayıf kaldı. Kılıçdaroğlu'nun 52 kişilik listesi parti meclisine seçilirken, bu listeden 10 kişi listeyi deldi. İnce'nin "Umut Listesi"nden Necati Yılmaz, Gökhan Günaydın ve Tuncay Özkan; "Gelecek için Biz" grubundan Ali Şeker, Gaye Usluer ve İlhan Cihaner; bağımsız Erdal Aksünger, Haluk Pekşen, Müslüm Sarı ve Eren Erdem listeyi delen isimlerden oldu. 692 oyla Haluk Koç, 682 oyla Selin Sayek Böke ve 625 oyla Yıldırım Kaya yüksek oy aldı.

İstanbul kongresi önemli

Partisel bir bütünlükten yoksun olan CHP'nin belirleyici metropol ana illerdeki kongrelerinde de parti içi saflaşmalar bir kez daha ana yaklaşım olarak öne çıktı. Özellikle sandık matematiğinde belirleyici öneme sahip olan İstanbul'un il kongresinde, CHP içerisindeki devrimci demokrat, sol kanadın desteklediği ve ilk kez İstanbul'da bir kadın il başkanı olarak seçilen Canan Kaftancıoğlu'nun başkanlığı iktidar odaklarının oklarını üzerine çekti. Parti içi kimi kesimler tarafından da rakip görülerek, genel kurulda kimi söylem ve sloganlarda vücut bulduğu üzere homurdanışlarla karşılandı.
Selin Sayek Böke ve İlhan Cihaner yayınladıkları deklerasyon ile, genel merkez politikalarına ciddi eleştiriler yönelterek, CHP'yi mecliste boykota, kurultayı genel başkan değişikliği, kişisel dayanışma ve delege sayısı yarışına indirgenmeden, net bir sol siyasete çağırmıştı. Ki, bu çağrının alıcı nüfusunun oldukça kalabalık olduğu genel kurulda bir kez daha açığa çıktı. Toplumun özgürlük arayışını karşılayacak talepler ve politik manevralara enerji harcamaktansa, parti içi saflaşma ve başkanlık, delegelik tartışmalarıyla enerjisini tüketen CHP'nin olağanüstü sürecin ihtiyaçlarına karşılık veremediği aşikar.

Tabandaki kopuş hızlanıyor

CHP'yi analiz ederken; CHPnin sermaye ile organik bağ içerisinde olan kurucu bir devlet partisi olduğunu ve arkasındaki esas güçleri unutmamak elzem.
AKP'nin içerme ve etkisizleştirme politilarına her daim teşne olan CHP varoluşu açısından önemli bir eşikte. Olağanüstü momentlerde dümeni sürekli sağa kıran politik hamlelerle, Yenikapı ruhuna tabi olmaktan, 16 Nisan'a ve şimdi "Afrin savaşına tam destek" açıklamalarıyla CHP, rejimin inşasına yol vermeye devam ediyor. 24 Temmuz mitingini es geçip Yenikapı ruhuna tabi olması gibi, maalesef ki adalet yürüşü ile yakalanan ivme de frenleyici hamlelerle bilinçlice sönümlendirildi. Genel merkez ve taban arasındaki açı farkı giderek açılıyor ve derinleşiyor.
CHP içerisindeki samimi solcular, demokratlar ve halkçı odaklar tabanın hoşnutsuzluğunu ve taleplerini dile getirmeye çabalıyor, parti içi demokrasi ve net bir siyaset talebiyle merkezi organlara basınç uyguluyor.
Sosyalistler olarak, öne çıkarmamız ve önemsememiz gereken ana esas bu.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Kader kapıyı çalıyor -5

Devletin bekası!

Çözümü üretilemediği için halen de sürüp giden devlet krizi, çok yönlü sonuçlar yaratarak sisteme ağır hasar veriyor.Vurulan darbeyle oluşan hasar, devletin gücünün ve becerisinin azalması biçiminde kendisini gösteriyor.

(1. sayfadan devam...)

Erdoğan, iktidara, bu güç alanı tarafından ve Ordunun devlet içindeki "belirleyici" ve "özerk" güç alanını sermaye lehine tasfiye etmek amacıyla getirilmişti. Ayrıca, neo-liberal soygun politikalarını derinleştirmesi gerekiyordu.
Gerçekten de, Erdoğan kendisine verilen "görevleri" hakkıyla yerine getirdi.
Gelin görün ki, "evdeki hesap çarşıya uymadı."
Küresel ve yerel bir dizi kriz dinamiğinin oluşturduğu kaotik ortama arkasını yaslayan Erdoğan, yeni bir siyasal sistem kurarak, tasfiye ettiği Ordu kurumunun yerine bizzat kendisi yerleşmeye çalışıyor.
O, sermaye birikiminin sürebileceği koşulları yaratma kapasitesine yalnız kendisinin sahip olduğunu ve tam da bu sebeple iktidarın zirvesine tek başına yerleşmeyi hak ettiğini iddia ediyor.
15 Temmuz darbe girişiminin yarattığı boşluğu beceriklice kullanan Erdoğan, devletin ana odaklarını kendi yeni siyasal sistemiyle uyumlu hale getirmiş gözüküyor.
Eski egemen güç olan Ordu ise, kabaca 3 farklı yönelim tarafından paylaşılmaya çalışılıyor.
Ordu, NATO yanlıları, NATO karşıtı konumlanıp Rusya-Çin eksenine yönelen "Ergenekoncular" ve Erdoğan'la uzlaşanlar olarak kabaca bölebileceğimiz kamplara ayrılmış durumda.
NATO yanlıları şimdilik "gözükmemeyi" tercih ederken, "Ergenekoncular" Erdoğan'la ittifak yaparak yeniden güç toplamaya çalışıyorlar. Erdoğanist yeni odak ise, zamanı iyi kullanarak oldukça hızlı biçimde örgütleniyor.

İtişmeler

"Batı" odaklı emperyalist güç alanının, Kılıçdaroğlu-Akşener-Gül üzerinden, Erdoğan'ı kuşatmaya çalıştığını görüyoruz.
Kuşatma, zamana yayılan sinsi bir güçten düşürme süreci içinde yürütülüyor.
Sermaye güçlerinin, Ordudan sonra yeni bir "hami" istemedikleri ve iktidarın mutlak-doğrudan sahibi olmayı hedefledikleri anlaşılıyor.
Göbekten bağlı oldukları "Batı" odaklı emperyalist güç alanı tarafından "dokunulmazlıkları" sorgulanmaya başlanınca Rusya-Çin eksenine yönelen "Ergenekoncuların" ise, şimdi ortaklaştıkları Erdoğan'ı "kullanarak" eksen değiştirdikten sonra, laik Rus ve Çin devletleri tarafından desteklenerek yeniden iktidara yerleşme hayali kurduklarını tahmin edebiliriz.
Son olarak, 15 Temmuz darbe girişiminin yarattığı "zehirli" havanın devletin bütün alanlarında nefes alıp vermeyi zorlaştırdığını, bütün güçlerin bir güçsüzlük gerçekliğinin ağırlığı altında ezildiklerini saptamalıyız.

Devlet krizi

15 Temmuz darbe girişiminin yerel yürütücüleri olan ajan ağının arkasındaki "Batı" odaklı emperyalist güç alanı, hedefine ulaşamamış olsa da, vurduğu darbeyle devleti ağır bir krize soktu.
Çözümü üretilemediği için halen de sürüp giden devlet krizi, çok yönlü sonuçlar yaratarak sisteme ağır hasar veriyor.
Vurulan darbeyle oluşan hasar, devletin gücünün ve becerisinin azalması biçiminde kendisini gösteriyor. İkincisi hasar ise, devletin çekirdeğindeki fraksiyonlar arasında oluşan karşılıklı güvensizliktir. Açıkça görülüyor ki, "oralarda" kimse diğerlerine güvenmiyor.
Devlet krizinin sürüp gidiyor olmasının başka önemli sonuçları da var:
Devletlerin toplumsal meşruiyetinin ana ögelerinden birisi olan hukuk, neredeyse gereksiz bir yük olarak görülüyor.
Hukuk "yük" olarak görülüp sırttan atılınca, keyfilik ve sıklıkla terör biçimine sıçrayan şiddet ortamının içinde yaşamak kaçınılmazlaşıyor.
Oluşan "hukuksuz-keyfi" ortam, birikimini riske atma isteği taşımayan yatırımcı büyük sermaye güçlerinin "iştahını" kaçırarak Türkiye ekonomisini zorlayacaktır.

Tarihin sesini duyuyor muyuz?

Demokratik cumhuriyetin inşasını meclislerin "kurucu" ve "meşru" hareketi üzerinden fiilen inşa etmeye başlamak komünist özneleşme sürecinin güncel yoludur.

Büyük politik kasırgalar kendi çözüm güçlerine de gebedir; o yöndeki çağrıyı yapacak olan tarih ise, zengin olasılıklarla yüklüdür.
Tarih, halkı, sermayenin kişiliksiz ve zayıf yapısından ve mevcut devlet krizinden güç alarak halkçı bir demokratik cumhuriyeti inşa etmeye çağırıyor.
Acaba halk güçleri tarihin sesini duyuyor mu?
Güncelliğe odaklanırsak:
TC coğrafyası, günümüz kapitalist dünyasının çok yönlü krizinin özellikle yoğunlaştığı bir alan olarak, çözüm gücünün de en güçlü çağrıldığı bir yer.
Koşullar, o gücün doğumu ve gelişimi için olağanüstü fırsatlar sunuyor. Evet, birçok halkçı gücün pes ettiği ya da güçlü olanların ardına dizildiği şimdiki tarihsel an; aslında, aynı zamanda 21, yüzyılın devrimci-komünist öznesinin (teorik değil pratik olarak) doğumu için de elverişli bir zemin!
O özne, şayet kendisini var edebilirse ya da zaten var olabilmek için, aynı zamanda şimdiki kaotik ortamın halkçı çözüm gücü olacaktır, olabilmelidir.

Peki, ama nasıl?

Soru, bir "eskiz" olarak Gezi sürecinde halk tarafından fiilen cevaplanmıştı.
Gezi, bir mükemmellik halesiyle kaplanamayacak kadar zaaflarla yüklüydü. Ama, ne gam, o yaşandı, içinde hareket eden güçler şimdi de hareket halindeler.
Onun hedefine ulaşmasını engelleyen zaafları kavranıp aşılmayı bekliyor.
Son yıllarda farklı öbekleri/parçalarıyla sürekli hareket eden özel bir toplumsal güç ise, adeta Gezi'nin en önemli "eksiğini" tamamlamaya çalışıyor.
Evet, sanayi işçileri, tüm ülkeye yayılan irili-ufaklı direnişleriyle, neo-liberal soygunun ulaştığı vahşi sömürü koşullarına tepki gösteriyor.
Gezi'de öne çıkan kadın kurtuluş hareketi, ekolojist hareket ve yoksul semtlerin öfkesiyle kendisini gösteren anti-kapitalist toplumsal dinamikler de, inip-çıkan bir seyirle kendilerini sürdürüyorlar.
O hareketlerin içinde yer alarak kendisini ifade etmeye başlayan işçi sınıfının yeni bölüklerinin, ek olarak "Hayır Meclisleri" içinde de konumlandıklarını görüyoruz.
Aleviler, despotizme karşı halkçı bir demokrasi talebinin taşıyıcısı olmaya adaylar.
Demokratlar, laikler ve cumhuriyetçiler, devlet fetişizminin bilinçlerinde kurduğu egemenlikten kurtularak özgürleşme çabası içindeler.

"Daha fazla şiddet" uygulama zorunluluğu, "bölgesel savaşa doğrudan dahil olma" aşamasına dek ulaştı.

Devrimci-komünist özne

İşte, günümüzün devrimci-komünist öznesi, işçi sınıfının tarihsel ve güncel ihtiyaçlarını, anti-kapitalist güçlerle ortak bir anti-kapitalist alanda birleştirirken, despotizme karşı toplumsal özgürleşme çabası içinde olan halk güçleriyle de ortaklaşabilmelidir.
Her birisi kendi ihtiyaçları üzerinden binbir biçime bürünerek hareket eden toplumsal güçler, meclisler biçiminde örgütlenerek öz-örgüt ve öz-bilinçlerine kavuşabilir.
Bütün toplumsal güçlerin ihtiyaçlarını asgari seviyede karşılama potansiyelini taşıyacak bir demokratik cumhuriyetin inşasını meclislerin "kurucu" ve "meşru" hareketi üzerinden fiilen inşa etmeye başlamak, komünist özneleşme sürecinin güncel yoludur.

Kaotik durumun olasılıkları

Kısa sürede kendisini var edecek bir kalıcı "son" ya da "muhteşem finalden" ve sonrasında da kurulacak olan bir "düzen" beklentisinden çıkmak gerekiyor.

Ülkedeki kaotik ortam, 15 Temmuz sonrasında oluşan devlet krizi tarafından akut hale dönüştürüldü.
Hatta, son dönemde kaosun içine doğru çekilme dinamiklerinin devreye girdiği görülüyor.
Afrin hamlesine neredeyse hiçbir küresel ve bölgesel gücün karşı çıkmaması; hatta bazı "dış" güçlerin alan açıp arkadan itmesi, kaos dinamiklerini güçlendirmeyi, o süreç içinde de Türkiye'yi "terbiye etmeyi" ya da zayıflatarak "ameliyat masasına yatırmayı" hesapladıklarını gösteriyor.
Öte yandan, egemen blok içindeki hiçbir fraksiyon, oluşturduğu "özerk" güç alanına dayanarak diğerlerini tasfiye edip "mutlak iktidar" sahibi olamıyor.
Öyle anlaşılıyor ki, hiçbir fraksiyon, çıplak maddi güç, zamanın ruhuna uygun ideoloji-politika ve toplumsal meşruiyet gibi mutlak gerekli iktidar ögelerine yeterince sahip değil.
Özellikle Erdoğan odağının olağanüstü bir çaba göstererek rakip egemen güç alanlarına/fraksiyonlara karşı sağlayabildiği kısmi üstünlük, "kalıcı" olamıyor.

Eksen çatışması

NATO-TÜSİAD ekseni ise, diğerlerine karşı üstünlük kurmak bir yana henüz kendisini ortaya atacağı koşulları bile oluşturamamış durumda.
İktidardaki Erdoğan-Ergenekon ekseni, savaş gerçekliği üzerinden rakip fraksiyonları baskılayarak inisiyatif kazandı. Ancak, aynı savaş gerçekliği, söz konusu eksenin kaderini belirleyebilme gücünü kazandı. Savaş alanında yaşanabilecek galibiyet dışındaki bütün seçenekler, Erdoğan'ın ayakta kalmakta zorlanacağı şiddette gerilimler üretecektir.
Öylesi bir durumda, ekseni var eden ana ittifakın çatlaması, hatta AKP-MHP ittifakının da bozulması veya Gül'ün AKP içinde inisiyatifinin güçlenmesi gibi gelişmeler yaşanabilir ya da zaten fırsat kollayan NATO-TÜSİAD ekseni kendi hamlesini yapabilir.

Kalıcı düzensizlik

Kısa sürede kendisini var edecek bir kalıcı "son" ya da "muhteşem finalden" ve sonrasında da kurulacak olan bir "düzen" beklentisinden çıkmak gerekiyor.
İyice kavranmalı ki, inişli-çıkışlı ya da alevlenip-sönümlenen bir yapısallık tarafından belirlenen "kalıcı bir düzensizlik" sürecinin içindeyiz.
Devletin (bölgede ise devletlerin) gücünün şiddetiyle sağlanabilecek "denge-düzen" durumları, geçici olmaya ve hemen ardlarından krizin/krizlerin daha da şiddetlenerek sürmesiyle aşılmaya yazgılılar.
Elbette halkın çıkarları zemininde belirlenen bir hedefe ulaşma yönünde güçlü bir arzu taşıyor olsak da; kaderimiz, şu ya da bu şekilde önceden belirlenmiş ya da öngörülebilecek biçimde değil, şimdi yaşanan itiş-kakış içinde belirleniyor.

Afrin operasyonu hem içeride hem dışarıda yeni bir döneme işaret ediyor

Israrla 'barış' diyebilmek

Afrin savaşının çok yönlü dengeleri, çıkarların ne kadarının paralel olarak gerçekleşeceği ve hangi noktalarda çatışacağıyla birlikte beklenmedik durumları beraberinde getirebilir.

Meral ÇINAR

AKP/Erdoğan hükümeti Afrin'e savaş ilan ederek, Türkiye'nin 2015'ten bu yana içerisinde bulunduğu savaş atmosferini bir adım öteye taşıdı.
Afrin her ne kadar Suriye sınırları içerisinde bir şehir olsa da bu savaş Erdoğan'ın 2015'te resmen başlattığı iktidarda kalma zorlamasının devamı olarak okunmalıdır.
Ama bu sefer kendi ülkesinin sınırları dışında, emperyalist devletlerin derinleşen hegemonya krizinin somutlaştığı bir savaş alanı olan Suriye coğrafyasında hareket ederek güç kazanmaya çalışıyor.

Emperyalistlerin çıkarları

Tam da Suriye haritasının sınırları yeniden belirlenirken başlatılan bu savaş, ABD ve Rusya için hangi çıkarlar etrafında şekillendi?
Bu güçler neden Türkiye'nin önünü açtılar?
ABD, Suriye'nin doğusunda Kürt güçleriyle hareket ettiği için oldukça gerilen Türkiye ile ilişkilerine kısmen "rahatlama" sağlamak, fazla güç ve inisiyatif kazanan Kürtleri zayıflatmak ve Türkiye'yi de savaş bataklığına saplayarak kendisine bağımlılığını derinleştirmek istiyor olmalı.
Rusya, bu karmaşada İdlib'i temizlemek o arada Kürt güçlerini zayıflatıp Esad rejiminin elini güçlendirmek ve şayet Türkiye bir çılgınlık yapıp Minbiç'e kadar giderse ABD ile ilişkilerinin daha çok zarar görmesini sağlamak istiyor olmalıdır.
Afrin savaşının çok yönlü dengeleri, bu çıkarların ne kadarının paralel olarak gerçekleşeceği ve hangi noktalarda çatışacağıyla birlikte beklenmedik durumları da beraberinde getirebilir.

Savaşın seyri

Savaş ile ilgili yayın yapan kaynaklardan edinilen bilgilere göre, savaşın seyri AKP/Erdoğan iktidarının koyduğu hedefler çerçevesinde ilerlemiyor. Afrin 800.000 nüfuslu çok küçük bir kasaba olmasına rağmen, gerçekleştirilen bombardımanlardan sonra göç edenlerin sayısı bir hayli az.
Yine AKP medyasından da okunabildiği kadarıyla beklenmedik düzeyde bir savunma ile karşılaşıldı, bu durum da kente girişin süresini uzatıyor.
TSK'nın son iki yıldır içerisinde bulunduğu somut koşullar da savaşın seyri açısından dikkate alınmalı.
Ergenekon ve Balyoz operasyonlarından sonra 15 Temmuz "Darbe Girişimi" ile birlikte gelen tutuklamalar ve ihraçlar Türk silahlı Kuvvetlerinin deyim yerindeyse belini büktü.
Deneyimli askerler ve komutanların olmadığı bir ordu, bambaşka davranış ve anlayış biçimlerinden gelen ÖSO gibi cihatçı çetelerle birlikte hiç bilmediği dehlizlerde hareket ediyor.
TSK ve AKP/Erdoğan/Ergenekon ittifakı arasında bazı hesaplaşmaların yaşanma olasılığını da unutmamak gerekir.
2007 ZAP operasyonu ve sonrasında gelişen süreçler böyle bir olasılığı aklımızdan çıkarmamız gerektiğinin en açık resmi.

Toplumsal muhalefetin ısrarla barış yönünde çabalaması, savaşın meşruiyet kaynaklarını kurutuyor ve milliyetçi şovenist havayı dağıtıyor.

Bu "divan" biziz demek için

Aleviler yaklaşan tehlikeyi görmeli kendi inancının ve ibadetinin özgürlüğü için demokratik hak mücadelesini büyütmelidir.

Haydar ARIKUŞU

Türkiye'de yaşanan ekonomik ve siyasi krizlerin çok boyutluluğu AKP/Erdoğan iktidarını çıkmaza itiyor. Kendi "tek adam" rejimine tüm toplumun geleceğini bağlamaya çalışıyor. Türkiye benim diyor ve tüm toplumu kendi kaderine bağlıyor. Çözümsüzlük yaşandıkça açmazlara sürüklenen iç ve dış iktidar odaklarınca çıkmazlar içinde boğulan bir Türkiye ile karşıyayız.
En son "Afrin harekâtı" bu açmaz ve çıkmazların somut göstergesidir.
Kaotik bir ortamdan "Kaos" a sürüklenilirken, AKP, toplumun milliyetçi mezhepçi saflaştırma boyutu derinleşiyor. En son yayınlanan 696 nolu KHK ile iç savaş ortamı yaratmanın ötesinde egemen güçlerce "mezhep çatışması" ima edildi. Türkiye'de bunun adı "Alevi-Sünni" çatışması olacaktır.

Yaklaşan tehlike

Aleviler, mevcut politik atmosferde giderek daha fazla cendereye alınıyor. Saldırılar, sataşmalar artıyor. Hakaretler, aşağılamalar amansızlaşıyor. Gözaltılar, tutuklamalar yoğunlaşıyor. Cemevleri yakma girişimi, Alevi gazetecilerin tutuklanması, provokatörlerin cemlerimize sızarak ibadetlerimize hakaret etmesi, TDK sözlüğünde "vazalak" kelimesiyle edilen aşağılama sön dönemde yaşadıklarımız. En son yakma girişiminde bulundukları İstanbul/ Habibler cemevine bu defa da tehdit mektubu gönderilmiştir.
Yaşadıklarımız şunu açıkça gösteriyor ki saldırılar kurguludur ve planlıdır. Saldırılar sistematik ve sürekli hale geldikçe Alevilere tezgâhlanan oyunlar gerçekliğini ortaya koyuyor.

Dik duralım

Alevi toplumu olarak nice katliamlar, nice zulümler gördük. Bu bizim kaderimiz değil. Başımızı kaldırıp gerçekleri görme zamanıdır. Zalimler sinsi ve derinden geliyor. Şunu da unutmayalım ki saldırılara güçlü bir karşı duruş gösteremiyoruz. Kadim korkular var içimizde. İçimize sinmiş o ürkeklik, bilincimize nüfuz etmiş o pasiflik düşmanın en güç kaynağıdır.
Şimdi kendimizle hesaplaşma zamanı.
Pirimiz Hacı Bektaş Veli, "Ne ararsan kendinde ara" der.
Gücümüzde güçsüzlüğümüzde bizde, kendimizdedir. Cesaret kendiliğinden var olmaz. Kendi zıttı olan korkunun içinde süzülerek gelir. Tıpkı şu deyişte belirtildiği gibi:
"Özünde aşkı yakanın
Özgesinde meşki tüter
Korkunun en derin yerinde
Cüretin şavkı söker." (İhraci)
Alevilerin özgürlüğü kendi ellerindedir. Dermanız derdimizin içindedir.

Savaş yıkımdır, zulümdür

AKP/Erdoğan iktidarının çıkmazları arttıkça savaş çığırtkanlığı yaparak toplumu milliyetçi faşizan kamplaşmalara itiyor. Aleviler bu aldatmacalara kapılmamalıdır. İçimizde net olmalıyız. Aleviler, savaşa karşıdır.
Çünkü savaş, halkları, inançları yok eden bir girişimdir. Ve en önemlisi AKP' nin savaşta taraftar etme oyununa gelmememizdir.
Bütün bu olanlara rağmen kimi Alevi kurumları savaşta taraf olan açıklamalar yapmıştır.
AVF (Alevi Vakıfları Federasyonu) ne yazık ki savaşa taraflılığını "Allah ordumuzun sözünü üstün, kılıcını keskin kılsın" diyerek bu karanlığa, bu kaosa teslim olacak görüş belirtmiştir.
Dönem Alevilerin "varlık yokluk" meselesine dönüşmüştür. Aleviler yaklaşan tehlikeyi görmeli kendi inancının ve ibadetinin özgürlüğü için demokratik hak mücadelesini büyütmelidir.
"Kalsın benim davam divana kalsın" demiş Pir Sultan Abdal.
O divan biz olalım.
Kaldıralım başımızı, dik duralım. O özgürleşmenin divanı bugünün Alevileri olsun.
Aşk ile…

Savaş öncesi koşullar

Hızlı ve şekilsiz bir dönüşüm AKP iktidarının dışlayıcı-ayrıştırıcı politikalarıyla birleşince toplumsal kutuplaşma derinleşiyor.

İktidar bu savaşa hangi çıkarlar için hangi koşullarda girdi?
15 Temmuz sonrasında öne çıkan devlet krizi hala devam ediyor. Erdoğan'ın "FETÖ gitti kavga bitti" beklentisinin ötesinde, biat kültürüyle homojenleştirmeye çalıştığı devlet içi güçler kendi çıkarlarını gözeterek yeniden konumlanıyor.
Yeni rejimin inşası "Başkanlık" yasası ile geçirilmiş olsa da bunun dayatıldıkça meşruiyet kaybı yaratan zorlama bir durum olduğunu, henüz toplumsal yapının bütüne sirayet etmediğini ve her fırsatta yeni gerilimler yarattığını görebiliyoruz.

Milli ittifak zorlanırken

Bu gerilimler, yeni rejimin toplumsal inşası çerçevesinde yeniden şekillenen eğitim ve hukuk sisteminde, ailenin değişen yapısında ve toplumsal bilinçteki dönüşümde açığa çıkıyor. Bu denli hızlı ve şekilsiz bir dönüşüm AKP/Erdoğan iktidarının dışlayıcı ve ayrıştırıcı politikalarıyla da birleşince toplumsal kutuplaşma derinleşiyor. E bu da hiç istemediği şekilde karşısındaki muhalefetin büyâümesine yol açıyor.
"Yenikapı ruhuyla" diğer bütün düzen partilerini arkasına sıralayan AKP'nin etrafında kurulan "milli ittifak" zorlanıyor. İYİ partinin çıkışı ve AKP içinde ilk belirtileri görülen çatlak da huzursuzluk yaratıyor.

Ezilenler cephesi

15 Temmuz 2016'dan bu yana OHAL ve KHK'larla yönetilen Türkiye'de, yoksulluk, işçilerin kendini meclis önünde "geçinemiyorum" diyerek yakmaya çalıştıkları bir derinliğe ulaştı.
Enflasyondaki geriletilemeyen artış, işsizliğin yükselişi, kemer sıkma politikalarındaki sertleşme, çalışma koşullarının giderek kötüleşmesi işçi sınıfı içerisinde ciddi bir huzursuzluk yaratıyor. Öyle ki sınıfa önemli sektörlerde OHAL yasaklarına rağmen greve gitme kararı aldırabiliyor.
Öte yandan, 80 milyonun yarısını oluşturan kadınlar; başörtülü, başörtüsüz, Alevi, Sünni, ne olduğu neye inandığı kime oy verdiği fark etmeden katledildiyor, tacize uğruyor. Bunun karşısında hiç beklemedikleri kadar büyüyen kadın direniş de Erdoğan'ın meşruiyetini sürekli sarsıyor.

İktidarın çıkarları

Tam da böyle bir gerilim çemberinin ortasında yalnız kalmaktansa bütün herkesi bu ateş çemberinin içine hapsetmek, OHAL ve KHK'larla esir alamadığı toplumu esir almak, devlet ve muhalefet içerisindeki çatlakları öteleyip hizaya getirmek için savaş bulunmaz bir fırsat değil midir?
Erdoğan bu savaşa, sınır hattında gerçek bir tehlike gördüğü için ya da herhangi bir sınır savaşı ihtimali olduğu için değil -ki öyle olsa, büyük oranda çatışmasız bölge olan Afrin'e değil Fırat'ın doğusuna yönelmesi gerekirdi- içerisine hapsedildiği ve giderek daralan ateş çemberini biraz olsun genişletmek için girdi.
Suriye'de şekillenen hegemonya savaşında derinleşen çatlaklara sızmak, daha önce kaçırmış olduğu bölge liderliği adaylığına yeniden soyunmak ve yeniden eski gücüne kavuşmak hevesleri de var tabi.

ÖSO'ya yeni destek

Bunun yanında, ülkemizdeki varlığından Afrin savaşıyla birlikte "emin" olduğumuz binlerce cihatçının beslenme ve barınma koşullarını Suriye'de yeniden oluşturmak zorunda.
Bir son dakika gelişmesiyle Soçi'de Rusya ile karşı karşıya gelen ÖSO temsilcilerinin masayı terk edip bütün yetkiyi Türkiye'ye devretmesi, artık Suriye savaşında bir kesimin sözcülüğünü tamamıyla Türkiye'nin yapıyor oluşu bu durumu doğrular nitelikte.
ÖSO militanları sadece AKP/Erdoğan iktidarının çıkarları için savaşa girmedi öyle değil mi?

Kısa vadede kazanımlar

İlk bakışta, CHP, MHP, Perinçek ve İYİ Parti gibi ulusalcı milliyetçi muhalefet iktidarın arkasında hazır ola sokulabildi. "Ergenekoncular" savaşın bir parçası oldu, bütün medya hizaya girdi, grevler yasaklandı. Sermaye ise, savaş koşullarını fırsat görüp "değerlendirme" imkânı sağlamış gözüküyor.
Fakat hedeflerine yaklaşabilmesi için aynı zamanda, Türkiye içerisindeki gerilimi sürekli arttırması, devlet içi güçlerin savaşın uzaması durumunda da iktidarın arkasında yerini alması ve toplumsal muhalefetin sindirildiği bir ortamın yaratılması gerekiyor.
Aksi takdirde Afrin, Erdoğan'ın başkanlık hayallerini zora sokabilir. Sonucu savaşın gidişatının belirleyeceği kesin ve Erdoğan'ın iktidarının kalıcılaşması için bu sefer kesin bir askeri başarıya ihtiyacı var.

Durum aksini gösteriyor.

O kadar baskıya, tutuklamaya ve sosyal medya linçine rağmen, barış sesleri her tarafta. Yazarlar tutuklanıyor, ertesi gün yüzlerce yazar barış için imza topluyor. Alternatif haber siteleri yasaklara ve tehditlere rağmen gerçeği yazıyor, sosyal medyada barış sesleri yükseliyor.
İşçi sınıfı grev yasaklarını dinlemiyor. OHAL şartlarında greve çıkma kararı alan metal işçilerinin grevi savaş nedeniyle yasaklansa da işçiler vaz geçmedi ve savaşa rağmen grev kararı alındı.
CHP içerisindeki sol kanat linç edilmeyi göze alarak savaş karşıtı açıklamalar yaptı. Avrupa'da on binlerce insan savaş karşıtı yürüyüş yaptı.
İşte, toplumsal muhalefetin ısrarla barış yönünde çabalaması, Erdoğan'ın çıkarları için girilen savaşın meşruiyet kaynaklarını kurutuyor, yaratmaya çalıştığı milliyetçi şovenist havayı dağıtıyor. Bu yüzden de barış talebinde ısrar etmek büyük önem kazanıyor.

POLİTİKA

Önemli süreçlerin eşiğindeki HDP, kapsayıcı politikalar geliştirmeli

HDP nereye?

Yükselen savaş kışkırtmalarına karşı Türkiye'de gerçek bir muhalefete ihtiyacı var ve mevcut konjonktürde HDP dışında bunu yapabilecek aday yoktur.

Merthan UZUN

HDP oldukça zor bir süreçten geçiyor. Türkiye'nin despotik geleneğine ulusal siyasi sahnede muhalefet eden tek parti olarak, ağır baskıya maruz kalmış durumda. Elbette, bu yeni bir olgu değil, 7 Haziran seçim başarısı ardından oluşan bir durumun devamıdır. 8 Haziran sabahı itibariyle gündem yaratmayan, yaratılan gündemin peşinde koşmak zorunda kalan bir parti konumuna geldi. Dış baskının yanında, meclisler ve örgütlenme yapılarının yerine "büyük kişiler"e fazlaca önem yüklenmesinin sonucu olarak, HDP beklenen siyaseti yapamadı. Partinin 11 Şubat'ta gerçekleştirilecek kongreye giderken yeni bir çıkış yapmayı hedeflemesi gerekiyor.

Kişiselleştirme tehlikesi

Burjuva siyasetin genel bir eğilimi olan kişiselleştirmenin, HDP'yi de etkilediği aşikâr. Mevcut eş başkanlık tartışmalarında bu tehlike gene açığa vurmuş durumda. Elbette, HDP kadar geniş ve farklı toplumsal kesimleri/toplumsal hareketleri inisiyatifleştirip kapsamak isteyen bir parti için üst düzey temsiliyeti kimin yaptığı önemlidir. Ama şahıslardan daha önemli olan şey, bu kesimlere hitap edip onları kapsayabilme potansiyeline sahip olan yapı ve mekanizmalardır.

Nasıl bir muhalefet?

Afrin harekatı ile birlikte Türkiye'de ana akım siyasetlerde vücut bulan despotik devlet geleneği kendisini çıplak biçimde sergiledi. Sözde muhalefet partileri CHP ve İYİ Parti ışık hızıyla dönüp askerî harekâta destek mesajları vermeye başladılar. Bu demek oluyor ki, mecliste ve ulusal siyasi sahnede gerçek anlamda muhalefet yapan tek bir parti var: HDP. HDP'nin "klasik" kitlesinin ötesinde birçok toplumsal kesimin de buna ihtiyacı var. Gel gör ki HDP şu anda gereken muhalefeti yapma konumunda değildir. Elbette, söylendiği gibi, baskılar, HDP'ye siyaset yaptırmama çabaları ve bir ton engel daha vardır. Ama Kürt siyasi hareketinden gelen bir yapı bu tür engellere yabancı değil ve bu engelleri yaratıcı bir şekilde aşmaya yönelik çalışması gerekiyordu. Kongreye giderken en önemli soru tam da bu olacaktır: HDP nasıl bir muhalefet yapmalı? Nasıl bir siyasi perspektif geliştirmeli?

Hamle ihtiyacı

HDP, kongre sürecinde ve sonrası için kapsayıcı bir politika geliştirmelidir. Kongre sürecinde, demokratik cumhuriyet hattında ve savaş karşıtlığı üzerine yeni bir çıkış yapabilirse tekrardan gündemdeki yerini alabilir. Erdoğan rejiminin çürümüşlüğü Afrin harekatıyla yeni bir zirveye ulaşmış ve operasyon hızlıca bir "başarı" elde edemezse, hamle ters tepip Erdoğan'ın ta kendisini vurabilir. Öyle bir durum oluştuğunda, HDP'ye daha çok ihtiyaç olacaktır. Böyle bir çıkışın mevcut koşullarda mümkün olup olmayacağını ancak önümüzdeki süreçlerde göreceğiz. Son günlerde gördüğümüz gibi, yükselen savaş kışkırtmalarına karşı Türkiye'de gerçek bir muhalefete ihtiyacı vardır ve mevcut konjonktürde HDP dışında bunu yapabilecek aday yoktur.

HDP, geniş ve farklı toplumsal kesimleri kapsayacak potansiyele sahiptir.

Erdoğanizmin şahini: Süleyman Soylu

Ağar'cı Süleyman Soylu oldukça sert bir Erdoğan karşıtlığından, adım adım önce Erdoğan sempatizanlığı çizgisine gelmişti. Ardından onun destekçisi, sonra iktidarının bileşeni, sonra da iktidarının ortağı çizgisine geliverdi.

Kenan DAĞAŞAN

Erdoğan'ın en çok zayıf düştüğü anda devreye girerek iktidara ortak olan çeşitli güçlerden bir tanesi Mehmet Ağar-Süleyman Soylu kliği oldu.
90'lı yıllarda özellikle İçişleri Bakanlığı kadrolarında başta polis teşkilatı olmak üzere yuvalanan Ağar ve grubu, zamanla oldukça organize bir suç aygıtı geliştirmişti. Bu kontrgerilla örgütü halk güçlerine karşı binlerce faili meçhul cinayetin, yargısız infazın, kaçırmanın, işkencenin sorumlusuydu.

Soylu'nun çıkışı

Ergenekon operasyonları sürecinde bir süre ortalıkta görünmeyen Ağar, Cemaat-AKP ayrışmasıyla birlikte yavaş yavaş yeniden boy göstermeye başladı.
Bu kez ön plana kendisi değil, onun sözcülüğünü yürüten yeni bir yüz geçmişti: Süleyman Soylu.
Mehmet Ağar'cı Süleyman Soylu oldukça sert bir Erdoğan karşıtlığından, adım adım önce Erdoğan sempatizanlığı çizgisine gelmişti. Ardından onun destekçisi, sonra iktidarının bileşeni, 15 Temmuz sonrası da iktidarının ortağı çizgisine sessizce geliverdi.
Mehmet Ağar'ın eski Türkiye'deki koltuğu yeni Türkiye'de Süleyman Soylu'ya veriliyordu. O artık İçişleri Bakanı idi.

Adlandırılmayan rejim

Baskıcı iktidarlar kitleler gözünde baskılarını uluorta yapabildikleri ama adlandırılmaktan, tanımlanmaktan kaçınabildikleri oranda güçlü görünürler. Yasa tanımaz Erdoğanizm iktidarı, tanımlanmaktan ve adlandırılmaktan "terörle mücadele, FETÖ, PKK, YPG, Gezicilerle mücadele" söylemleri ile kaçmaya çalışıyor.
Soylu bu konseptin önemli bir uygulayıcısı. "Ne yaptımsa yasalar çerçevesinde yaptım" diyen Ağar'ın iktidar içerisindeki sözcüsü. Erdoğan'ın sopası. İktidarın kötü polisi. Üstelik ekonomik kriz ortamında dünya genelinde trendi yükselen otoriteryanizmin istediği tarzda bir profil.

Soylu konsepti

Soylu konsepti kendisini tekrar eden bir döngü içerisine yerleşiyor. Önce iktidarın özniteliği açığa vuruluyor: Örneğin Hatun Tuğluk'un cenazesindeki provokasyonun içerisinde görünüyor. Polise uyuşturucu satıcılarının bacaklarını kırma talimatını veriyor. Gözaltında infazlara davetiye çıkaran söylemler saçılıyor. Ağzından hakaretler, tehditler, aşağılamalar eksik olmuyor.
Ardından bütün bunların meşruluğuna halel getirmeyecek şekilde "hukuk, hukuk devleti, demokrasi" gibi kavramların ardına sığınıyor. Bu kavramları yeniden tanımlıyor. "Terör"ün, "dış güçler"in, "vatan hainleri"nin olduğu yerlerde bu kavramlar yeniden tanımlanmalı elbette. Modern tarihin en büyük baskıcı rejimleri hep birer "hukuk devleti" ya da "cumhuriyet" olarak tanımlanmıyor muydu?

Zirvedeki gerilim

Erdoğan bir Osmanlı-Bizans devşirme geleneğini sürdürdüğünü düşünüyor Soylu konseptiyle. Numan Kurtulmuş, Süleyman Soylu gibi isimlere parti içerisinde önemli görevler vererek onları pasifize etme politikası güdüyor.
Durum dışarıdan öyle görünmüyor. Bir tarafın diğerini yuttuğu ya da tamamen içerdiği bir durumun olmadığı çok belli. Karşılıklı olarak birbirine dayanan bir iktidar ortaklığı var daha çok.
Büyük bir iktidarı paylaşmak muktedirler için tehlikeli iştir.
Ortaklar birbirlerinin ayağını kaydırmak için fırsat kollarlar. Erdoğan halk güçlerine karşı bir sopa kullandığını düşünüyor olabilir. Ama gün gelir o sopa kendisine de yönelebilir.

Kürt Hareketi, Afrin savaşı ile yeni bir eşikte

Tüm güç odakları açısından olasılıklar yelpazesi alabildiğine geniş, her adım yeni durumlara gebe.

Ulviye BERNA

Uluslararası konjonktürde, izlediği çok yönlü stratejik ve taktik politik hamlelerle giderek inisiyatif kazanan ve bölgesel aktör konumuna doğru yerleşen Kürt Özgürlük Hareketi, TSK'nın ÖSO adı altındaki cihatçı gruplarla birlikte başlattığı "Zeytin Dalı Harekâtı" isimli Afrin Operasyonu ile tarihsel bir eşikte.
Toplumsal-siyasal nabzın giderek şiddetlendiği özel bir momentte, halihazırda son derece sıcak ve karmaşık olan sürecin savaşa evrilmesi sonucunda Dünya, Ortadoğu ve Türkiye denklemindeki tüm aktörlerin doğrudan etkileneceği bir dönemi yaşıyoruz.
İç ve dış politikası iflasın eşiğine gelen, içeride ve dışarıda sağından ve solundan kuşatılan Erdoğan/AKP iktidarı, mevcut kriz dinamiklerinin alabildiğine genişlediği ve derinleştiği kritik bir süreçte, OHAL'in yetmezliğine çarparak, savaş sürecini devreye soktu.
Erdoğan/AKP iktidarı içeriyi ve sağını konsolide etme, muhalefeti ve solu hizaya çekme, bölgesel ve ulusal hatta masaya oturma meşruluğu yaratma ve inisiyatif kazanma hedefi ile faşizmi kurumsallaştırarak ilerliyor.

Hegemonik güç denklemi

IŞİD ile savaşta uluslararası koalisyon güçlerinin başını çeken ABD ve Suriye-İran hattındaki ana aktör olan ve bölgesel inisiyatifi giderek artan Rusya; Ortadoğu hesapları üzerinden bir süredir Kürt Özgürlük Hareketi'nin çok yönlü bir beceri ile yürüttüğü diplomatik ilişkiler sonucu taktiksel iş birliği içerisinde idi.
Hegemonik ilişkiler bağlamında emperyal güçlerin, özellikle de bölgede konuşlanmış olan Rusya'nın izni olmadan Afrin operasyonun gerçekleşemeyeceği herkesin malumu. Ki, Afrin üzerinden dönen bölgesel hesapların, özellikle de İdlib hattından doğru bir pazarlığın masada olduğu aşikâr.
Her güç kendi hesapları güdümünde konumunu güçlendireceği bir taktik savaşımını devreye sokmuş halde.
Öyle ki, egemen güçler kendi çıkarları ve belirlediği sınırlar çerçevesinde, şimdilik Türkiye'nin giriştiği Afrin operasyonuna yol vermiş durumda. Ancak dengelerin sürekli yer değiştirdiği ve gelişmelerin an an güncellendiği Ortadoğu ikliminde hiçbir şeyin, hiç bir beyanın ya da ittifakın garantisinin olmadığı bir şekilde seyrediyor süreç.

Savaşın akıbetini Kürtler belirleyecek

Tüm güç odakları açısından olasılıklar yelpazesi alabildiğine geniş, her adım yeni durumlara gebe ve savaşın sıçrama, toplumsal kırılmalara ve ayaklanmalara evrilme potansiyeli de oldukça güçlü...
Son tahlilde, savaşın seyrini de akıbetini de belirleyecek olan Afrin'de Kürtlerin direnme gücü ve yürütecekleri diplomatik ilişkilerin yaptırımı olacak. Madalyonun görünen yüzünde, Rusya ve ABD'nin şimdilik temkinli ve düşük sesli demeçleri ve Suriye ordusunun yaptığı "devreye gireceğiz" açıklamaları, bir adım sonrasında hangi olasılığın güçleneceğini somutlayacaktır.

Afrin dört parçayı etkileyecek

29-30 Ocak'ta Soçi'de gerçekleşecek olan "Suriye Ulusal Diyalog Kongresi"nde egemen güçlerin konumlanacağı yer, Kürt Hareketi'nden temsilcilerin kongreye katılıp katılmamaları özelde Afrin, genelde Suriye üzerinden yürütülecek hesapları etkileyecek.
Afrin savaşında Kürt Hareketi'nin izleyeceği hat; Batı'da Rojava'da inşa edilen toplum modelinin statü kazanması, Güney'de askeri ve sivil meclislerin genişleyerek yaygınlaşması, Kuzey'de halkçı güçlerin konumlanışları açısından dört parçada da kritik öneme sahip.
Kürt Özgürlük Hareketi, askeri, siyasi ve diplomatik ilerleyişinde önemli bir kavşakta.

EMEK

Yükselen inşaatlar altında kalan çalışma koşulları giderek kötüleşiyor

İnşaat iş kolunun analizi

8 saatlik iş günü, kurallı çalışma, emeklilik, sosyal güvence, sosyal ve ekonomik haklarının gaspıyla karşı karşıya. Finans kapital büyük bir soğukkanlılıkla sınıfı kötürüm ve köle haline getirip, onu ucuz işgücü nesnesine çevirmek istiyor.

Emrah ARIKUŞU

Türkiye ekonomisi son yıllarda özellikle inşaat sektörüne yönelerek büyümeye çalıştı. Bu büyümenin altında ise milyonlarca inşaat işçisinin alın teri, emeğinin doğrudan ve dolaylı sömürüsü, binlercesinin ise kanı-canı var.
İnşaat patronları, fütursuzca inşa edilen rezidanslar, AVM'ler ve sitelerle memleketi beton yığınağına çevirdiler.

Büyümenin lokomotifi

İnşaat sektörünün 2002'den bu yana GSYH içindeki payı sürekli artış göstererek, 350 milyar TL'den 2,5 trilyon liraya kadar ulaşmıştır. Bir araştırmaya göre bir evin yapımında 150 farklı meslek kolunu ilgilendiren 23.000 parça bulunmaktadır. Dolayısıyla, inşaat sektörünün diğer sektörlere etkisinden dolayı GSYH içindeki reel payının yaklaşık %30 bandında olduğu yorumu getiriliyor.
2014 yılında 1 milyon 30 bin daire yapılarak bu zamana kadar en yüksek daire sayısına ulaşılmış. Bu rakam 2016 yılında toplam 986 bin 119 idi.
"Dünyanın En Büyük 250 Uluslararası Müteahhidi" listesinde Türkiye, 46 müteahhitlik firması ile Çin'in ardından dünyada ikinci sıradaki yerini aldı.

Madalyonun diğer yüzü

İnşaat iş kolunda kayıtlı görünen 1.836.000 işçi var. Kayıt dışı çalışanları ve yaz aylarındaki artışı hesaba kattığımızda ise bu rakam 3 milyonlara kadar varıyor.
İş kolunu belirleyen önemli etkenlerden biri kayıt dışı çalışma şartlarıdır. Kayıt dışı çalışma oranı yüzde 62,2'yle en yüksek sektörlerden biri. Çalışma koşulları da bu kayıt dışılık üzerinden denetlenemez durumda. Böyle olunca da ücretler, işçi sağlığı ve güvenliği, yemekler, barınma koşulları, patronların keyfiyetine kalıyor.
İş kolunda tamamıyla taşeron sistem hâkim. Bir yandan ana firma ile alt firmalar arasında hiyerarşik bir ilişki kurulurken diğer taraftan yatay olarak yaygın ama karmaşık bir üretim biçimi şekilleniyor.

Sorunlar giderek büyüyor

Sektör bir yandan çığ gibi büyürken öte yandan hak gaspları, düşük ücret, kuralsız, esnek, güvencesiz, hızlı, yoğun ve stresli çalışma koşullarının yarattığı sorunlar da büyüyor.
Belirli tarihe kadar iş yetiştirme ve bitirme gerilimi sürekli olarak iş yükünün artmasına, mesailerin fazlalaşmasına sebep oluyor. Haliyle hiç dinlenmeden fazla mesailer yapılınca, iş kazaları riski artıyor. İstatistiklere göre her gün en az 1 ya da 2 kişi iş cinayetinden ölüyor.
Bu koşullarda işçi sağlığı ve iş güvenliği de yok denecek kadar azalıyor. İş güvenliği uzmanları çalıştıkları müteahhitlerin üretim maliyetini düşürmek için aldığı tedbirlere göz yumuyor.
Bunun karşısında inşaat işçileri örgütlenmeyi bekliyor. Kimi inşaatlarda görece düzenli ve rahat çalışma koşulları olsa da esas olarak orman kanunları işliyor desek abartmış olmayız. Yani kimin gücü kime yeterse...
Fiili meşru hak mücadelesi verildiğinde bu kanunlar değişecektir. Karmaşık sürece uygun, hareketli ve çok yönlü örgütlenme pratiği başarılı bir şekilde yürütüldüğünde inşaat işçisinin enerjisi açığa çıkacak kendi kaderini değiştirecektir.

Karmaşık sürece uygun, hareketli ve çok yönlü örgütlenme pratiği başarılı bir şekilde yürütüldüğünde inşaat işçisinin enerjisi açığa çıkacaktır.

Bir yalan daha: Taşerona kadro

Kadroya alınan işçilerin ücretleri aynı işi yapan diğer kamu çalışanları ile aynı olmayacak. Bir diğer ifadeyle "ikinci sınıf kamu işçiliği "ortaya çıkacak.

Serkan NAR

Taşeron işçilere 696 sayılı KHK ile getirilen "sınav şartlı" kadro uygulaması yürürlüğe girdi. Uygulama başlatıldı. İşçiler birçok hak kaybı ve ayrımcılıkla karşı karşıya.
Şartlar, koşullar, sınavlar, feragatlar vs. istenerek işçinin iradesi yok sayılıyor. Geçmiş kazanımları, grev ve örgütlenme hakları budanıyor.

Keyfilik ve insan kayırmacılık

Yapılacak güvenlik soruşturması ve sınav, usulüz uygulamaların önünü açacak. Sınav meselesinde merkezi bir sınav yerine, her kurum kedi sınavını yapabilecek. Yıllarca aynı işyerinde çalışan işçiye yeni işe giriyormuş gibi sınav yapılması ise ayrı bir saçmalık. İnsan kayırmaların önü açılacak. Ayrıca taşeron işçilerden, taşeronda çalıştıkları döneme ilişkin açtıkları davalar ve bu davalar sonucunda hak kazandıkları alacaklardan feragat etme şartı aranıyor ve geleceğe dair de hiçbir dava açmayacaklarını bayan etmeleri isteniyor. Bu da hak gasplarının yaşanmasına sebep olacak.

Yalnızca adı değişiyor

450 bin işçinin 4-D kapsamında kamu işçisi olacağı, ancak bunların arasından yerel yönetimlerde-belediyelerde çalışan 400 bin işçinin ise kamu işçisi değil belediye şirketlerinde (BİT'lerde) kadroya alınacağı açıklandı. KİT'lerde çalışan taşeron işçileri ise kadroya alınmayacak. Bu ciddi bir ayrımcılık yaratacak. Aynı işi yapanların bir bölümü kamu işçisi olacak, bir bölümü ise özel şirket statüsündeki şirketlerde işe alınacak. Bu durum ücret ve sosyal haklar açısından ve farklı toplu sözleşmelerden yararlanma nedeniyle ciddi hak kayıpları yaratacak.
İşçiler kadroya geçtikten sonra da aynı koşullarda çalışmaya devam edecek. Kadroya alınan işçilerin ücretleri aynı işi yapan diğer kamu çalışanları ile aynı olmayacak. Bir diğer ifadeyle "ikinci sınıf kamu işçiliği "ortaya çıkacak. Kamunun kendi işçileri arasında yeni bir tabakalaşma yaratacak.

Mesele kadro değil başkanlık

Taşerona kadro düzenlemesi, AKP iktidarının içinde bulunmuş olduğu krizler sarmalının yaratmış olduğu basıncın bir ürünüdür.
Erdoğan 2019'a giderken hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyor. Her seferinde patronların taleplerini yerine getirmekte beis görmeyen ve bunu da iftihar eden "Reis" kendi siyasal varlığını ve geleceğini yine içi sınıfının sırtına yüklemiş durumda. Erdoğan ve şürekâsı taşeron sistemine dokunmayıp işçilere umut tacirliği yaparak bunların oya dönüşeceğini hesaplıyor olmalı.
450 bin işçinin ailesini, sülalesini de katarsak hatırı sayılır oy değil mi? Hele de oylarının düştüğü ve bir zamanlar düşman olduğu Ergenekon kliğine ve MHP'ye yaslanmak zorunda kaldığı bir dönemde. Kadro aldatmacası yakından bakınca çok net anlaşılıyor.
Aksi takdirde mitinglerinde taşeron işçilerin sözlerine histerik düzeyde ani tepkiler vermesinin nedeni ne olabilir?

Şartsız kadro verilmeli

İşçilerin yıllarca süren mücadelesi sonucu hükümetin "kadro" düzenlemesi önemli, fakat bu düzenleme bütünüyle hukuksuz ve keyfi bir şekilde yaşandı. Taşeron işçilerinin bugüne kadar yaşadığı mağduriyet giderilmelidir.
Şartsız kadro uygulaması yapılmalıdır. "Taşeron kaldırılsın, ayrım yapılmadan herkese kadro" talebi hayata geçirilmelidir.

Metal'de grev "yasağı"

İşçi sınıfı sistematik bir enkazlaştırma stratejisiyle karşı karşıya, metal grevi yasağı bunun somut göstergelerinden biri oldu.

Volkan YARAŞIR

(1. sayfadan devam...)
Henüz tektonik hareketler başlamasa da bu vakalar tektonik hareketleri yani sosyal patlamaları tetikleyecek enerji birikimleridir. Tunus'ta Buazizi'nin kendini yakması ve Arap halklarını harekete geçiren bir aleve dönüşmesi böyle bir gelişmeydi. Türkiye artık bu sürecin içindedir.

Çin çalışma rejimi

Metal grevinin ertelenmesi finans kapitalin sınıf üzerindeki büyük ablukasını gösteren gelişmelerden biri oldu. OHAL, KHK ve savaşla kendini dışa vuran olağanüstü/ yeni rejim finans kapitalin "arzularını" büyük bir iştahla yerine getiriyor. Bu yönde sendikal örgütlenmelerin engellenmesi, fiilen toplu sözleşme düzeninin tasfiyesi, grev ertelemeleri adıyla fiili grev yasakları (AKP iktidarı döneminde toplam 14 grev ertelendi, bunların 6'sı OHAL sonrasında gerçekleşti) sınıfı terbiye etme hareketleri olarak görülebilir. Finans kapital ve kapitalist devlet bu adımlarını sistematik esnekleştirme, kuralsızlaştırma, güvencesizleştirme politikalarıyla derinleştiriyor. Bunun üzerinden yeni ve yıkıcı bir çalışma rejimi inşa edilmek amaçlanıyor.

Korporatif düzenlemeler

Total devlet bir olağanüstü rejim biçimidir ve devletin tek örgütlü güç haline gelmesi ve toplumun devlet içinde eritilmesini amaçlar. Korporatif düzenlemeler total devletin ruhunu besler, bugün açısından siyasal İslam bu ruhu besleyen bir başka faktördür. Sendikal alanda bunun somut biçimlenişi Hak-İş'tir. Hak-İş bürokratik, klerikal, kayırmacı nitelikte ve neo-korporatist karakterde bir sendikal yapıdır ve total devletin en önemli aparatlarından biri olarak işlev görmektedir. Sınıf mücadelesinin perdelenmesi, sınıf kimliği ve bilincinin aşınması, sınıfın bir zümreye dönüştürülmesi işlevi gören bu yapı, yeni devlet ve rejimin vazgeçilmez araçlardan biridir. Korporasyonun devlet ve sermayeden sonraki üçlü saç ayağından biridir. Artık sistem Türk-İş'i dahi kendisi için yük görmektedir. Çünkü Türk-İş geçmiş devlet yapılanmasının ürünü olan bir örgütlenmedir ve bugün için yeni devlet ve rejim açısından bir işlevi ve önemi kalmamıştır.

Fiili mücadele ve örgütlenme

İçine girdiğimiz yüksek konjonktürde sınıfın her türlü eylemi, direnişi, örgütlenmesi finans kapital ve kapitalist devlet açısından risk taşımaktadır. Ekonomik, toplumsal, siyasal bağlamda çoklu bir krizin yaşandığı koşullarda sistem giderek kırılganlaşmaktadır. Egemenler kırılganlaşmayı ancak olağanüstü rejimle ve özgün Bonapartist düzenlemelerle aşmaya çalışıyor. İşçi sınıfı sistematik bir enkazlaştırma stratejisiyle karşı karşıya, metal grevi yasağı bunun somut göstergelerinden biri oldu.
Artık işçi sınıfı bulunduğu mevzilerde militan bir savunma içine girerek, fiili mücadele ve örgütlenmeler yaratmak için harekete geçmelidir.
Birleşik Metal'in grev ertelemesine karşı gösterdiği refleks önemlidir. Yasağı tanımaması ve tabanı mobilize eden eylemlere başlaması manalıdır. Bu sürecin istikrarlı bir şekilde devam etmesi işçi sınıfı açısında önem taşıyacaktır.
Fiili mücadele ve örgütlenmelerin doğrudan taban inisiyatifine dayandığı unutulmamalıdır. Bu inisiyatifin temel örgütlenmesi işyeri komiteleri ya da taban örgütlenmeleridir.

ORTADOĞU

Soçi zirvesi ve İdlib operasyonu yeni bir dönemin başlangıcına mı işaret ediyor?

Suriye'de yeni perde: İdlib ve Soçi

Türkiye konvoyuna yapılan saldırı, İdlib merkezine doğru alan "daraldıkça" güç odak-larının sahada sık sık karşı karşıya geleceklerini ve bu yüzden de masada yaptıkları "anlaşmaların" sürekli değişeceğini gösteriyor.

Hasan FERAMUZ

Suriye'deki savaşta "son sahne" olması beklenen İdlib sahnesi, IŞİD'in Deyrizor'dan silinmesi-nin ardından başladı. Savaşın askeri kısmı İdlib'te sahne alırken diplomatik kısmı da Soçi'de sahne alıyor. Suriye'deki savaşa "son"a doğru ilerlerken yapılan askeri ve diplomatik hamleler hızlanmakla birlikte yeni gelişmeleri de doğuruyor.

İdlib'deki ateş büyüyor

Deyrizor'u IŞİD'den temizleyen Esad ve müttefikleri, "ılımlı" muhalifler ve Heyet Tahrir Şam (HTŞ - "eski" El-Nusra/El-Kaide) çetelerinin ellerinde tuttukları tek büyük şehir olan İdlib'e yönelik hazırlıklarını tamamlayarak harekete geçtiler. Esad ve müttefikleri ilk olarak Ebu Zuhur'u kontrol altına alarak "ılımlı" muhalifler/HTŞ'nin elinde tuttukları bölgenin yarısını ele geçirdiler. Böylece Esad ve müttefiklerinin doğrudan İdlib'e gitmek yerine stratejik yerleri ele geçirip, alan kazanarak ilerlemeyi tercih ettikleri gözüküyor.

Karşılıklı hamleler

Sıradaki hedefin Şii köyleri olan Fua ve Kefraya olduğunun açıklanması da bunun bir gösterge-si. Böylece Esad ve müttefikleri, militan sayıları 25 ila 50 bin arasında olduğu söylenen "ılımlı" muhalifler/HTŞ'ye karşı ellerinde tuttukları sayı üstünlüğü ve zaman baskısını kullanmak istiyor. Buna karşılık "ılımlı" muhalifler/HTŞ Afrin saldırısına katılarak kendilerine yeni alan açmayı planlıyor, Türkiye de Halep'in güneyindeki El-Eys'e konvoy göndererek Esad ve müttefiklerine sınır çekerek "ılımlı" muhalifler/HTŞ'ye nefes aldırmayı hedefliyor.

Soçi'deki Ulusal Diyalog Kongresi'nden çıkan en önemli sonuç anayasa komitesinin kurulması oldu.

Önce Esad ve Rusya'nın Türkiye konvoyunun önünü vurması, ardından konvoya yapılan saldırı bu sınırın kabul edilmeyeceğini gösteriyor.

Soçi'de "muhalifler"

Soçi'de 29-30 Ocak'ta gerçekleşen Ulusal Diyalog Kongresi'nden çıkan en önemli sonuç anayasa komitesi kurulması çağrısı oldu. Savaş sonrası Suriye'sinin adımlarını atmaya başlayan Rusya, bu kongreyle kimleri Suriye'de görmek istediğini de çağırdığı delegelerle ortaya koydu.
1500 delegeden oluşan kongrede muhalif delegelerinin sayısı ise 300 civarındaydı.
Kongreye PYD'den kimse çağrılmazken, Barzani yanlısı ENKS'nin eski bileşenlerinden olan Suriye Kürt İlerici Demokrat Partisi (PDPK-S(Pêşverû)) Afrin Operasyonu'ndan dolayı Soçi'yi boykot etti, Kürtler bireysel delegelerle "temsil" edildi.
Suudi Arabistan destekli Müzakere Yüksek Komitesi'nden de katılım olmazken, Türkiye'deki muhaliflerin çatı örgütü Suriye Ulusal Koalisyonu'ndan 4 kişi, Türkmenler'den ise 40 kişi davet edildi.
Fakat SUK ve Türkmenler Suriye bayraklı resim ve logolara tepki gösterip Rusya'ya giriş yapmayarak tüm temsil yetkisini Türkiye heyetine vererek kongreyi terk etti.
Muhalefet delegelerinin çoğunluğunu ise Rusya karşıtı olmamakla birlikte Esad rejiminin "revi-ze" edilmesinden yana olan Heysem Menna'nın (56 kişi), Ahmet Jarba'nın (54 kişi) ve Rande Kasis'in (53 kişi) grupları oluşturdu.

İdlib ve Soçi sahneleri

Türkiye konvoyuna yapılan saldırı, İdlib merkezine doğru alan "daraldıkça" güç odaklarının sahada sık sık karşı karşıya geleceklerini ve bu yüzden de masada yaptıkları "anlaşmaların" sü-rekli değişeceğini gösteriyor.
Dolayısıyla Rusya, Soçi'deki kongreyle savaş sonrası için adımlarını atmaya başlamış olsa da sahadaki durum bu adımların niceliğini ve niteliğini değiştirebilecek potansiyele sahip.
İdlib ve Soçi bir dönemin kapanış sahneleri olmakla birlikte yeni bir dönemin açılışı için yapılan provaların da sahnesi olacak.

Halk, lider tanımaz

İran'daki eylemler, kaosun sadece egemenlerin çıkarlarına yarar sağlayan bir süreç olmadığını, aksine halkın meşru taleplerini almak için harekete geçecek güçte olduğunu hatırlattı.

Mahmut DURKAL

Kapitalist sistemin girdiği yapısal kriz ve ABD'nin dünya üzerinde gerçekleştirdiği imparatorluk denemesinden bu yana Orta Doğu içerisinde hep kaos gördük, ki bu durumun kendisi şu anda da devam ediyor. Sistemin kendisine bir alternatif getirilmediği veya içinde debelendiği yapısal krizden çıkış yolunu bulamadığı müddetçe bu kaos devam edecektir.
Diğer yandan artık sistemin kendisi, özellikle Ortadoğu açısından, kaos yönetme sanatının ta kendisi oldu.
Kaosu yönetebilen güçler bu sürecin kazananı olacaklardır.
Bu yüzden kaosu yö-netebilen güçler devrimci-demokrat-halkçı güçler olduğu takdirde demokratik bir sürecin inşası da başlayacağı demektir.

İran'da neler oldu

Geçtiğimiz günlerde İran'da yaşanan halk hareketliliği buna dair çok güzel bir örnek teşkil et-mekte.
İran bölgede yaşanan bu kaos ortamının içerisinde en güçlü duran ve git gide gücünü arttırarak bölgesel "liderliğe" oynayan bir devlet olarak varlığını sürdürüyor.
Buna rağmen 2017 yılı sonlarında Meşhed kentinde başlayan eylemler kısa zaman içerisinde birçok kente yayılmıştı.
Ülkedeki pahalılık ve ekonomik sıkıntıların giderilmesi talepleriyle başlayan eylemlerde bir anda taleplerin arttığı ve rejim karşıtı sloganların atıldığı bir evreye geçildi.
Eylemler İran'da olunca dünya çapında ses getirdi ve çeşitli yorumlar yapıldı.
Kimileri bunun tamamıyla bir devrim süreci olduğu ve desteklenmesi gerektiğini, kimileri ise eylemlerin dış güçlerin müdahalesi olduğunu dile getirdiler.

Halk ölü toprağını attı

İran, toplumsal dinamiklerin sürekli hareketli olduğu yerlerden birisi. 2017'nin son günlerinde gerçekleşen bu eylemler, toplumun birçok kesiminin kendi taleplerini dillendirdiği bir mecra oldu. Eylemlerin Kürt yerleşimlerine gidince talebin değiştiği, rejim karşıtlığının olduğu, kadın-ların kendi taleplerini söylediği bir pozisyona çok rahat bir şekilde girebildiğini gördük.
Toplumun farklı kesimlerinin eylemler içerisinde yer alması büyük ölçüde sindirilmiş halk üze-rindeki toprağı atmasına yol açtı.
Bundan sonra İran'da değişecek birçok şey olacaktır.
Eylem-lerde siyasi bir yapıya bağlı kılınmadan sokağa çıkılıp taleplerin dillendirilmesi muhalefette de ciddi bir çürüme olduğunun göstergesi.

Ezilenler ayakta

Sonuç olarak bu eylemlerin tamamen devrim sürecinin bir parçası olduğunu söylemek veya böl-gede İran'ı engelleyemeyen ABD-Arabistan-İsrail ittifakının içeride İran'ı karıştırmak istemesi sonucu çıktığını söylemek büyük bir yanılgı olur.

Gücün sınırları

Eylemler belki bir devrim süreci değildi fakat huzursuz olan halk yığınlarının bu kaos ortamında ezilmeye razı olmadığını gösterdi.
Bu eylemler, kaosun sadece egemenlerin çıkarlarına yarar sağlayan bir süreç olmadığını, aksine halkın meşru taleplerini almak için harekete geçecek güçte olduğunu hatırlattı.
Üstelik İran'ın Ortadoğu "liderliğine" oynadığı süreçte.

Generaller ve Mısır seçimleri

Seçim süreci başlamış olan Mısır'da cumhurbaşkanlığına aday olanların özellikle askeriyeye mensup olmaları göze batıyor.

Evrim MUŞTU

Mısır Anayasası'na göre cumhurbaşkanı devletin en üst yöneticisi, yürütmenin başı ve başko-mutandır.
26-28 Mart arası gerçekleşecek cumhurbaşkanlığı seçimlerine bakarsak, kimin kazanacağı artık çok net görülüyor: Abdülfettah es-Sisi.
Neden? Çünkü adayların tükünü diskalifiye ederek, ortada rakip bırakmadı.
Bu yüzden güç dengelerini değerlendirmek için seçim sonuçlarına değil, seçim sürecine bakmamız gerekiyor.

Seçim süreci

Birkaç aydır hazırlık halinde olunan seçim sürecinde ciddi değişiklikler oldu. Üç asker -Sisi hariç- ve birkaç sivil adaylığa başvurdu.
Bunlar: Ahmed Shafiq (eski hava kuvvetleri komutanı ve başbakan, 2012'de Müslüman Kardeşler'den Muhammed Mursi ile yarışan tek cumhurbaş-kanı adayıydı); Sami Anan (eski genelkurmay başkanı); Ahmet Konsowa (albay); ve sivillerin en önemlisi Khaled Ali (işçi hakları avukatı ve sol aktivist). Dördü de baskı ve tehditle adaylıklarını geri çekmek zorunda kaldı.

Asker adaya tutuklama

En trajik hikâye Konsowa'nın adaylığında yaşandı. Kimsenin beklemediği bir anda Albay Kon-sowa internet üzerinden bir video mesajı yayınlayarak kamuoyunu şaşırttı. Aday olabilmek için askeriyeden istifa etmek isteyen, fakat aylardır istifası kabul edilmeyen Don Kişot'un tezahürü Konsowa, "saf" bir şekilde vatanperverliğini ortaya atarak "o vakit halk karar versin" dedi. Aldığı cevap samimiydi! Askeri hukuka aykırı davranışlardan 6 yıl hapis cezası aldı, tutuklandı. En komik hikâye ise, 2012'den beri Birleşik Arap Emirliği (BAE) sürgününde yaşayan Sha-fiq'in Mısır'a dönüşünde gerçekleşti. Shafiq askeri elitin içerisinde ve ciddi bir şekilde siyasi (özellikle İstihbarat Genel Müdürlüğü) ve ekonomik (Hüsnü ve Cemal Mübarek'in oluşturduğu) elitlerden destek görüyor. Sürgünde adaylığını ilan edince, Sisi'nin ricasıyla BAE'den "çuvala sokulup" Kahire'ye sepetlendi. Sonra aniden, "sürgün sürecinde Mısır'dan yabancılaşmış olduğunu ve bundan dolayı uygun bir aday olamayacağını" hatırladı ve adaylıktan geri çekildi.

Bir başka elit aday

Shafiq yok olunca, Anan devreye girdi. Aynı elitler tarafından desteklenen ve Pentagon'un adamı olduğu bilinen Anan, Sisi ve rejiminin uyguladığı siyaseti ciddi bir şekilde eleştirdi. Eleş-tirilerinin en önemli noktaları şunlardı: Siyaset ve ekonomi askeriyenin işi değildir, askeriyenin bu alanlara yayılması durdurulmalıdır; sivil ve hukuk devleti kurulmalıdır; muhalefetlere karşı daha ılımlı bir politika uygulanmalıdır; siyasi tutuklular serbest bırakılmalıdır. Neticede, iç hizmet kanuna aykırı davranışlardan ötürü o da tutuklandı.

Sosyalistlere engel

Khaled Ali ise sosyalist platform üzerinden seçim sürecine katılacaktı. Programı, kemer sıkma politikalarına son vermek; gelir dağılımını dengelemek; vatandaşların özgürlüklerini kısıtlama-dan terörizme karşı mücadele etmek idi. 2017'de Sanafir ve Tiran adalarının Suudi Arabistan'a devredilmesine karşı ortaya çıkan halk isyanı sırasında, "kamu ahlakına aykırı el hareketi" yap-maktan dolayı ceza aldı ve seçimlere katılması engellendi. 2013'de Sisi'yi iktidara getiren ittifaklar dağılmış durumda. Askeriyenin devlet içine yayılması, buna karşı direnen birçok aktörü rahatsız ediyor ve içerideki çok boyutlu çatlakları açığa çıkarıyor. Sisi yeni ittifaklar kurmak zorunda fakat ittifak kurabileceği kimse kalmadı. Bundan dolayı, problemleri sürekli güç kullanarak çözüyor. Haliyle bu süreç hızla Sisi'yi siyasi intihara doğru sürükleniyor.

DÜNYA

Seçimlerden sonra sermayenin ikinci seçeneği devreye girerken, hükümet vaatleri vahim

Almanya'da bir kez daha sermaye hükümeti

Dağılan ve emperyalizmi azgınlaştıran bir biçimde sağa doğru kayan merkezi durdurmak için, solcular düzen partilerin yarattığı sosyal yıkıma karşı halkta biriken öfkeyi örgütlemesi ve onun çıkarlarına yarayacak gerçek değişimlerde bulunması gerekecek.

Alp KAYSERİLİOĞLU

Almanya'da beklenmedik bir şekilde beklenen oldu. Beklenmedik derken 24 Eylül 2017'deki parlamento seçimlerinden sonra herkes -partilerin flamalarının renkleri dolayısıyla Jamaika olarak adlandırılan- Hıristiyan-demokrat CDU, neo-liberal FDP ve Yeşillerden oluşan bir hükümetin kurulacağını bekliyordu. Bu gerçekleşmedi.
Bu seçeneğin Kasım sonunda batmasından sonra CDU ve sosyal-demokrat SPD bir kere daha Büyük Koalisyon (Almancada GroKo olarak kısaltılıyor) kurmak için bir araya geldi. Görüşmeler sonucunda ilk hükümet program taslağı ortaya çıktı. İki partinin de durumunun pek de iç açıcı olmamasına rağmen ve SPD içinde de hükümet programının olağanüstü kurultay delegelerinin sadece %56'sının güvenini kazanmasına rağmen, yeniden SPD-CDU koalisyonun kurulması yüksek ihtimal.
Ve en nihayetinde de sermayenin ilk seçeneği olan Jamaika koalisyonu beklenmedik bir şekilde oluşmamasına karşın, yine de sermayenin ikinci seçeneği gerçekleşecek, yani beklenen olacak.

Sosyal yıkım panoraması

Burada vurgulanması gereken birkaç husus var.
Seçim şunu göstermişti: 1998'de SPD ve Yeşillerin dümeni düpedüz neo-liberalizme bükmelerinden beri sınıfsızlaşma özellikle ortayı vuruyordu. Vurulmayan da aşağıya kaymaktan deli gibi korkuyordu. İnsanlar git gide kötü ve güvencesiz iş sözleşmeleriyle hayatta kalma mücadelesi veriyorlardı.
Ancak örgütsüzlük ve pompalanan sağ hegemonya yüzünden de tepki ancak SPD ve CDU'nun kuruluşlarından beri en kötü seçim sonuçları ve merkezin etrafında dolanan partilerin yükselen oyları biçiminde gösterdi kendini. En çok göze batan elbette aşırı sağ-faşizan AfD'nin oy oranının yüzde 12,6'ya sıçraması oldu.
Bu sonuçlardan çıkartılan sonuç "aynının devamı" oldu.

Jamaika'cıların oportünizmi

Jamaika koalisyon görüşmelerinin sonlanmasına dair yorumlarda "kim, neden, nasıl?" sorularıyla sorumlu aranırken, aslında temel noktalarda nasıl da -kimi nüanslarla beraber- mutabık kalındığının üstü örtüldü: Neo-liberalizme ve askerileşmeye kayıtsız-koşulsuz devam, göçmenlik politikalarında sağa doğru kayma, ekolojik kriz... eh artık, yarın bakarız.
Yeşiller de iktidardan pay almak için ne kadar prensipsiz ve oportünist olduklarını bir kere daha göstermiş oldular. En nihayetinde FDP, hükümete girmeyip bir sonraki seçimlerde faturanın SPD ve CDU'ya daha da sert kesilmesinin ve kendilerinin onların yerine geçmelerinin hesabını yapıyordu herhalde. Yani koalisyon görüşmeleri prensiplerin uyuşmamasından değil, sadece oportünizmden bitirildi.

Büyük sözler, büyük yalanlar

SPD ve CDU belli ki o sorumluluğu üstlenmeye yeltendiler. Hâlbuki Jamaika koalisyonu görüşmeleri başladığında SPD lideri Martin Schulz "Asla bir kere daha Büyük Koalisyon kurmayacağız" diye çok güçlü konuşmuştu. Hatta seçimden sonra "sol dönüşüm" ilan edip "sistem sorunu"ndan bahsetmişti. Utanmadan kamuoyunu "kapitalizmi eleştirmek için cesaret"lenmeye davet etmişti. Ama dünün sözlerinin bugün ne önemi var?
SPD ve CDU'nun açıkladıkları hükümet programı net ve açık bir şekilde sosyal yıkım vaat ediyor: Göçmenlik konusunda hemen hemen AfD'nin istediklerini, yani çok sert, baskıcı ve dışlayıcı kanunlar gelecek.
Askeri operasyonlar çoğalacak, silah ihracatları arttırılacak. SPD'nin "sosyal kazanım" olarak sunduğu şeyler ise içi sıcak hava dolu balon. İş piyasası ve kanununa dair zaten hiçbir şey yok. Varlık ve yüksek gelir vergileri yükseltilmeyecek. SPD'nin sosyal-demokratlığı artık net bir şekilde şundan ibaret: Aşırı yoksulluk ve yıkımın karşısına minimal kamusal garantiler getirmek. Bu kapsamda da Alman emperyalizmine rıza üretmek. Çoktan geçti güçlü işçi ve emek hakları savunan SPD zamanları.

Dümen sağa bükülürken

Dümen açıkça sağa bükülüyor. Neo-liberalizmin burjuva hegemonyalarında yaşadığı rıza ve güven krizini sistemin içine çekmek için bütün Batı'da katastrofçu-gösterişli-yenilikçi siyaset biçimleri bir yandan; sağcı-isyankâr siyaset biçimleri öbür yandan devreye giriyor.
Almanya her konuda olduğu gibi daha yüksek istikrarı ve genel bir Alman yavaşlığı ve düzenliliği yüzünden bu ekstremleri Lindner-FDP ve AfD biçiminde daha sabit, ancak hızlıca sağa kayan bir merkezin etrafında gösteriyor.

Kazanan ise SPD olmayacak.

Şimdiden kamuoyu yoklamaları SPD'nin oy oranının yüzde 20'lerin altına düştüğünü gösteriyor. CDU konumunu koruyacak, FDP ve AfD güçlenecektir. Dağılan ve emperyalizmi azgınlaştıran bir biçimde sağa doğru kayan merkezi durdurmak için, solcuların düzen partilerinin yarattığı sosyal yıkıma karşı halkta biriken öfkeyi örgütlemeleri ve halkın çıkarlarına yarayacak gerçek değişimlerde bulunmaları gerekecek.
Yoksa ufuk karanlık.

koalisyon görüşmeleri prensiplerin uyuşmamasından değil, sadece oportünizmden bitirildi.

Meksika hareketleniyor

MORENA solcu bir birlik hareketi olarak başladıktan sonra, sosyal-demokrat bir partiye dönüştü ve programının merkezine ulusal istiklal, yolsuzluğa karşı mücadele ve anti-neoliberal öğeler yerleştirdi.

J. SCHWAB

Meksika sol partisi Movimiento para la Regeneracion Nacional (MORENA, Türkçesi: Ulusal Dirilme Hareketi)'in kurucusu ve adayı Andrés Manuel López Obrador, El Economista gazetesinin yayımladığı bir kamuoyu yoklamasına göre yüzde 23,6 ile hem Partido de la Revolucion İnstitutional (PRİ, Türkçesi: Kurumsal Devrim Partisi)'in neo-liberal adayı José Antonio Meade hem de sağcı Partido Accion Nacional (PAN, Türkçesi: Milli Hareket Partisi)'in adayı Anaya Cortés'in önünde geliyor.
Mevcut cumhurbaşkanı Enrique Peña Nieto makamın görev süresinin maksimum 6 yıl olması dolayısıyla bir kere daha seçimlere katılamıyor.
1 Temmuz'da gerçekleşecek federal seçimlerde hem yeni senato hem de cumhurbaşkanı seçilecek. Paralel olarak belediye seçimleri de gerçekleşecek, bazı eyaletlerde ise valiler seçilecek. 2017 sonunda ise büyük partiler küçük partilerle seçim koalisyonlara girmişlerdi.

Sol ittifak ilerliyor

MORENA, 13 Aralık 2017'de komünist Partido Trabajador (PT, Türkçesi: İşçi Partisi) ve konservatif-protestan Partido Encuentro Social (PES, Türkçesi: Sosyal Buluşma Partisi) ile bir sürü tartışma yaratan bir ittifaka girdi. López Oprador Juntos Haremos Historia ("Beraber tarih yapacağız") adındaki bu ittifakın adayı oldu. Oprador böylece üçüncü kez cumhurbaşkanlığına aday oluyor.
MORENA solcu bir birlik hareketi olarak başladıktan sonra, sosyal-demokrat bir partiye dönüştü ve programının merkezine ulusal istiklal, yolsuzluğa karşı mücadele ve anti-neoliberal öğeler yerleştirdi.

Sosyal-demokrasi yozlaşıyor

Eski sosyal-demokrat Partido de la Revolución Democrática (PRD, Türkçesi: Demokratik Devrim Partisi) 2012'de PRİ'li cumhurbaşkanı Enrique Peña Nieto ve neo-liberal reform programı Pacto por Mexico ("Meksika için anlaşma")'yu destekledikten sonra bu hatta devam etti. Gelecek seçimler için PRD, PAN ile sol-liberal Movimiento Ciudadano ("Vatandaşlar Hareketi") ile beraber Mexico al Frente ("Meksika öne") seçim ittifakını kurdu.
İçlerinde bölünmüş rakipler İttifakın üst sınıf PAN üyesi adayı Ricardo Anaya Cortés kendisini her ne kadar yolsuzluklar karşıtı aktivist olarak tanımlasa da, kendisi de bir hayli yolsuzluklara bulaşmış bulunuyor.
Mesela El Universal Cortés'in lüks yaşam tarzını aydınlata bir rapor yayınladı.
Cortés'in adaylığı kendi partisinde karmaşa yarattı. Son yazın ifşalarından beri Cortés adaylık rakibi Margarita Zavala etrafında oluşan bir parti kanadıyla açık iktidar kavgası içinde. Kısacası MORENA'nın ana rakibi seçimlere bir kaç ay kala bölünmüş ve zayıf halde bulunuyor.

Yolsuzluklar ve katliamlar hükümeti

Mevcut hükümet partisi PRİ de Yeşil İttifak ve neo-liberal Yeni İttifak ile Herkes Meksika için adı altındaki ittifakla seçimlere girecek. İttifakın adayı PRİ'den José Antonio Meade. Ancak tecrübeli politikacı hakkında da ciddi yolsuzluk iddiaları var.
Ek olarak parti arkadaşı de mevcut cumhurbaşkanı Enrique Peña Nieto'nun hükümet performansı pek de hoş durmuyor.
Bir yandan uzun bir süre devlet tekeli EMPEX tarafından kontrol edilen petrol sektörünün fiili olarak özelleştirilmesiyle beraber gaz ve benzin fiyatları tavan etti. Öbür taraftan günlük ihtiyaç metalarının fiyatları aylık yüzde 0,59 ve yıllık yüzde 6,77 oranlarında yükseldi.

Kötüye giden güvenlik

Aynı anda güvenlik durumu da kötüleşti. Ayotzinapa'da sadece Peña Nieto'nun hükümeti döneminde daha hâlâ aydınlatılamayan bir şekilde 42 öğrenci katledildi. Öbür yandan ülkede günlük ortalama 7 kadın cinayete kurban gidiyor. Kadın cinayetleri oranı değişmez bir şekilde yüksek kaldı.
Varlıkları kanıtlarla ispatlanmış olan hükümet yanlısı para-militerler tarafından katliamlar ve zorla yer değiştirmeler gerçekleşti. Ve katledilen eleştirel gazetecilerin rakamları yüksek bir seviyede devam etti.
Ek olarak parti sürekli yolsuzluklar skandallarıyla sarsılıyor.
Şu an mevcut cumhurbaşkanı Enrique Peña Nieto dâhil olmakla beraber partinin bir sürü yüksek kıdemli üyesine karşı örgütlü suça bulaşma içerikli soruşturmalar yürüyor.

İstanbul azgınlaşmış sermayenin elinde çırpınıyor

Kanal sermayeye akacak!

Adı kadar çılgın olan bu proje, elbette bir havuz problemi kadar basit bir matematiği içermiyor. Yaklaşık 10 bin yılda kurulmuş bir ekolojik dengeyi etkiliyor.

Hatice GÖZ

(1. sayfadan devam...)

Binlerce yıllık denge

Bundan yaklaşık 10 bin yıl önce, bir tatlı su gölü olan Karadeniz zamanla aşınarak Boğaz'ı oluşturmuş ve Marmara'ya akmaya başlamıştır. Tuzluluk oranı çok düşük olan Karadeniz daha hafiftir ve Marmara'nın yaklaşık 30 cm üzerinden akar.
Marmara ise daha ağır ve tuzlu olduğu için aşağıdan ters akıntı ile bunu dengeler. Bu iki su birbirine karışmaz.
Her yıl milyonlarca metreküp tatlı ve aynı zamanda yoğun sülfürlü su, Tuna Nehri, Karadeniz, Marmara ve oradan da Cebelitarık'a yol alır.
Bu hassas dengede, birileri gelip akan suyu arttırmadan bir musluk daha açarsa Marmara üzerindeki 30 cm'lik su seviyesi giderek düşer. Su seviyesi de Akdeniz suyu ile tamamlanır. Karadeniz'in tuzluluk oranı artar.

Oksijen azalacak

Boyutları itibariyle Marmara'daki dengeyi kuramayacak olan kanal nedeniyle Karadeniz'in kirli suları hızla Marmara'ya akacak.
Dengeler tam da burada bozulmaya başlayacak.
Yukardan akan sudaki besin maddeleri zamanla oksijenle çözünüp dipteki Akdeniz suyuna karışıp oradaki besin değerini yükseltir. Suda yükseklik bariyeri olduğu için bu oksijenli su yukarıya karışmaz.
Kanalla birlikte zamanla alt tabaka oksijensiz kalacak.
Bu oksijensizlik binlerce yılda kurulmuş kimyasal dengeyi altüst edecek, alttaki hidrojen sülfür oranı giderek artacak ve her lodosta Marmara çürük yumurta kokacak.

Canlı yaşamını tehdit

Bu sular elbette yerinde durmayacak.
Zamanla Karadeniz'in de dengesi bozulacak ve Körfez'de canlı yaşamı sona erecek.
Sorun sadece bununla bitmeyecek. Bu kanal, İstanbul'un bir parçasını koparıp denizin ortasında bir adaya dönüştürecek.
Bu adadaki tatlı yer altı suları zam anla deniz suyu ile yer değiştirecek. Ayrıca bir bütün olan ekolojik döngüden kopardığınız adada zamanla canlı yaşamı tehlikeye girecektir.
Kanaldan çıkacak olan milyarlarca metreküp hafriyatın taşınması için milyonlarca kamyon ve iş makinesi kullanılacak.
Bunların İstanbul'da yaratacağı trafik ve tozluluk yıllarca sürecek. Çünkü tek seferde taşımak mümkün değil.

Kanal mı İstanbul mu

Kesilmedik bir tek ağaç kalmayana kadar doyamayacak olan sermaye ve onun açlığına ormanları karşılıksız sunan iktidardan; insanlığın geleceğine dair kaygılar gütmelerini beklemek ahmaklık anlamına gelir.
100 yıllık bir proje için 10 bin yıllık dengeyi bozmak ancak aç gözlü sermayenin işine yarayacaktır.
Kanal İstanbul'da toplum yararına hiçbir aşama ya da sonuç yoktur.
İktidarın burada karşısına iki seçenek çıkmaktadır:
Ya Kanal ya İstanbul.

Abdülhamit'ten günümüze sansür ve yasak

Ne kadar güçlüyseniz o kadar çok korkarsınız. Ne kadar korkarsanız da o kadar güçlü olmaya çalışırsınız. Bu; gücü kaybetme korkusudur.

Emin DAĞLI

AKP iktidarının 2016 Temmuz'unda yapılan darbe girişimini bahane ederek uygulamaya koyduğu OHAL; birçok alanda olduğu gibi kültür ve sanat alanında da baskısını net bir şekilde gösteriyor. OHAL döneminde farklı bahaneler öne sürülerek çıkarılan KHK'lerle bir yandan dergiler, gazeteler ve televizyon kanalları kapatılırken bir yandan da sanatçı ve aydınlara soruşturmalar açıldı. Birçoğu görev yaptıkları kurumlardan ihraç edildiler. Seyr-i Mesel gibi tiyatrolar kapatıldı, bazı filmler gösterime girmeden yasaklandı. (Örn. Son Şnitzel) Sansür, yasak ve baskı sadece devlet eliyle değil, devletin yarattığı gerici güruhlarca da sanatın ve sanatçının ensesine bindi.

İktidar ve korku

Kimi yerlerde heykeller tahrip edildi kimi yerlerde de sanatçılar saldırıya uğradı. Müjdat Gezen tiyatrosu kundaklandı, Ankara Üniversitesi DTCF'de, kampusa enstrümanla girme yasaklandı, sokulmak istenen enstrümana ziyaretçi kartı çıkarıldı. Son olarak da geçtiğimiz günlerde Barış Atay'ın oynadığı "Sadece Diktatör" adlı tiyatro oyunu yasaklandı.
İktidar ve korku kelimeleri birbirine dolanmış bir sarmaşık gibidir. Ne kadar güçlüyseniz o kadar çok korkarsınız. Ne kadar korkarsanız da o kadar güçlü olmaya çalışırsınız. Bu; gücü kaybetme korkusudur. Korku, iktidarda korkutma içgüdüsünü harekete geçirir. Baskı yönetimi de tam bu noktada hortlamaya başlar.

Abdülhamit ve sansür

Sansür ve yasak denince akla ilk gelen isimlerden biri de Sultan II. Abdülhamit'tir. AKP iktidarının ve Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Abdülhamit hayranlığı aşikârdır. Erdoğan, Abdülhamit gibi bir padişah olma özentiliği içindedir. Çünkü Abdülhamit diktatoryal yönetim anlamında Erdoğan'ın olmak istediği yerde olmayı başarmıştı. Bu sayede tam 33 yıl Osmanlı tahtında kalabilmişti.
Abdülhamit döneminde uygulanan yasaklar aslında Abdülhamit'in korkularının dışavurumuydu. Korkuları öylesine sarmalamıştı ki onu; kendi ihtişamına zarar verecek diye burun kelimesinin bile her alanda kullanımını yasaklamıştı. Hüseyin Cahit Yalçın bunu şöyle açıklıyor: "Çünkü tanrının yeryüzündeki gölgesinin çok büyük, kuraldışı ve gösterişli bir burnu vardı. Burun sözünün onunla alay edilmesi sonucunu yaratacağı kanısına varılmıştı."

Sanat ve düşünsellik

Tarih boyunca baskı, sansür ve yasaklamalar devletlerin iktidarlarını kaybetme korkusuna kapıldığı zamanlarda devreye soktukları mekanizmalardır. Devlet iktidarını sağlamda tutmak için kontrol etmeye ihtiyaç duyar. Her şeyin kendi kontrolünde olmasını ister. Oysa ki sanat, edebiyat ve mizah düşünsellikle yaratılırlar. Düşünsellik devletin kontrolünün çok ötesindedir. Bu noktada önce kendi silahşorlarını ortaya çıkarır. Ancak sanatın iktidarla uzlaşmaz bir yapıya sahip olması bu silahşor hamlesinin boşa çıkmasına sebep olur.

Sanat ve iktidar

Gerek AKP sansür ve yasakları olsun, Gerek Abdülhamit dönemi sansür ve yasaklar olsun gerekse başka bir liderin sansür ve yasakları olsun, ilk bakışta bize akıldışı gelebilir.
Ama bu yasakların her biri zalimce de olsa kendi içinde bir mantığa sahiptir. Çünkü iktidar da bilmektedir ki; sanat ve mizah her an iktidarın erkini sarsma tehlikesi gösterir.

Performansa dayalı "yerli" ve "milli" üniversite

Erdoğan, kendisine göbekten bağlı "yerli ve milli üniversitelerini" nasıl kuracağını adım adım anlatıyor.

Utku ŞAHİN

Saray kriterlerine göre merkezden-yerele doğru dizayn edilmiş, itaatkâr bir üniversite yapısı kurulmak isteniyor. Elbette oluşturulmak istenen yapı, AKP dönemine has bir durum değil. Neoliberalizm belası var olduğu günden beri eğitim alanı 2 temel noktaya sürüklenmeye çalışılıyor: Mevcut iktidar ideolojisini destekleyici olmak ve sermaye çıkarlarını koruyucu bir program uygulamak.

Yerli" ve "milli" üniversite

AKP iktidar olduğu günden bugüne üniversiteye yönelik saldırılarını devamlı arttırıyor. Şimdi de "Yerli" ve Milli üniversite kavramı ortaya atıldı. Erdoğan'ın Boğaziçi Üniversitesi ve Marmara Üniversitesi'nde yaptığı konuşmalarda yerli ve milli üniversite olmakla kastettiği şey, doğrudan kendi güdümünde hareket eden bir üniversite oluşturmak.
Erdoğan, kendisine göbekten bağlı "yerli ve milli üniversitelerini" nasıl kuracağını adım adım anlatıyor. KHK'ler ile yüzlerce muhalif akademisyenin üniversitelerden atılmasının ardından boşalan yerleri nasıl dolduracağını gösteriyor.
Üniversitelerdeki yandaş/yalaka kadrolar hızlı bir şekilde profesörlüğe yükseltilmek isteniyor. Elbette bunun sonucunda bölüm başkanlığı ve dekanlık mevkilerinde oluşacak açığı kendi "sadık" kadrolarıyla kapatması gerekiyor.

Yardımcı doçentlik meselesi

İdeolojik/politik hegemonya eğitim alanında güçlendirilmek isteniyor. Erdoğan üniversite konuşmalarında bu hamle ile ilgili doğrudan açıklama yaparak yardımcı doçentliğin kaldırılacağını söyledi. YÖK'ün belirttiğine göre, yardımcı doçentlik kaldırılarak, öğretim üyeleri; 'doktor', 'doçent' ve 'profesör' olarak adlandırılacak. Sayıları yaklaşık 38 bin civarında olan yardımcı doçentlerin statülerinin değiştirilmesi ve doğrudan doçent alımlarının yapılması gündemde. Yapılması planlanan değişiklik ile birlikte yabancı dilde asgari 65 puan ön şartı ve sözlü sınav zorunluluğu kaldırılacak. Hali hazırda yardımcı doçentlik yapan görevliler ise "Doktor eğitim görevlisi" olarak tanımlanacak. "Doktor eğitim görevlisi" kadrosunun ise geçici bir öğretim üyeliği kadrosu olması bekleniyor.

Akademik kariyer platformu

Konuyla ilgili bir alıntı yapalım; "YÖK bu çalışmasıyla, doktoralı insan kaynaklarının akademide daha şeffaf ve performans odaklı istihdamını sağlamayı amaçlıyor. Bu çalışma kapsamında Akademik Kariyer Platformu oluşturuluyor." "Performans" kavramı neoliberal politikalar ile birlikte üniversitelerin adeta tepesine çöken bir karabasan. Nitelikli, özgür ve bilimsel bir eğitim yerine, performans odaklı, kölece yaşam koşullarında sermaye çıkarına araştırma ve geliştirme projeleri yapan bir akademi kurmayı hedeflediklerini kendi ağızları ile ifade ediyorlar.
Üniversitelerde yapılması planlanan değişiklikler, akademik kadronun koşullarının iyileştirilmesi olarak gösterilmek isteniyor. Ancak planları, profesör, doktor, doçent vb. düzeyinde kendi çıkar ağlarını üniversite yönetim ve eğitim alanlarında konumlandırmak. Şimdi "FETÖ" ismiyle düşman dedikleri, eski ortaklarından boşalan yerleri doldurup, neoliberal/muhafazakâr politikalarını üniversite üzerinde hâkim kılmak istiyorlar.

Devrimci kadro kopuş ruhunun yaratımlarıyla kendisini yetkinleştirmelidir

Devrimci kişiliğin dinamizmi

Devrimci mücadeledeki militanlar açısından da yaşamın derinliklerine dalmak böylesi bir ustalık talep eder. Günlük alelade yaşayış, teknik bakış ve alışılmışlığın sürekliliği içinde hareket ediş, zaaflarla denge kurmaya ve sistem içi konumlanışa yol açar.

Pelin KAHİLOĞULLARI

İhtimaller zincirinin karmaşıklığı ve değişim hızı sıradan bireylerde şaşkınlık hali yaratır. Sıradan bireyler, bilinmezlik karşısında korku ve panik duyar. Koşulları amacına uygun bir şekilde düzenleyemez, koşullar tarafından belirlenir. Devrimci kadro ise koşulların salt olumlu ya da olumsuz oluşuna göre belirlenmez. Belirleyici olan, kadronun bünyesinde bulundurduğu kapasiteleri açığa çıkarma ve yeni kapasiteler üretme yeteneğidir.

Dayanıklılık

İnsan zihni ve vücudu büyük bir gelişme kapasitesine sahiptir. Yeteneği ve kapasiteyi açığa çıkaran ise dayanıklılık, uygulanan kuvvete karşı gösterilen dirençtir. Herkeste dayanıklılığın sınırı farklıdır. Dayanma sınırından fazla kuvvet uygulanması eğilip bükülmeye, hatta dağılıp parçalanmaya neden olabilir. Devrimci kadro, kendini bütün yönleriyle güçlendiren bir "esnekliğin" içinde inşa etmelidir. Yaratıcı bakış, enerjik hareket ediş ve soğukkanlı duruş nitelikli bir sıçramayı beraberinde getirir. Zihinsel, fiziksel ve ruhsal dayanıklılık için açığa çıkarılması gereken özellikler birbirinden farklı ama, birbirleri üzerinde etkilidir. Söz gelimi, zihinsel kapasitenin gelişmesi için düşünme süreçlerinin verimli biçimde yürütülmesi, onun için de güçlü bir vücut ve ruh hali gerekir. Devrimci kadro açısından, beklenmedik durumlara hazırlıklı olmak ve zor şartlarda ayakta kalmak dayanıklılık kapasitesiyle ilgilidir. Yaşam, büyük bir zenginlik imkanı sunarken aynı zamanda güçlü bir basınçla da karşı karşıya bırakır. Bu basınç, yetmezliklerimizi ve sıkışma noktalarımızı açığa çıkarır.

Güç kontrolü

Denizin derinliklerine dalmak için yüzmeyi bilmek yetmez. Dalışın her metresinde basınç artar. Basıncın kontrolsüzce artmasıyla baş dönmesi yaşanırken, birden düşmesiyle de felç yaşanır. Dalgıcın yapması gereken, basınca bağlı olarak adım adım nefesini kontrol edebilmektir. Devrimci mücadeledeki militanlar açısından da yaşamın derinliklerine dalmak böylesi bir ustalık talep eder.
Alelade yaşayış, teknik bakış ve alışılmışlığın sürekliliği içinde hareket ediş, zaaflarla denge kurmaya yol açar.

Gerilimler normalleştirilmeli

Her oluş kendine içkin gerilimler barındırır. Gerilimler normalleştirilmeli ve pozitif gerilim açığa çıkarılmalıdır. Neyin yapıldığından öte durmaksızın hangi koşullarda yapıldığı üzerine odaklanma ve şikayetçilik, kişiyi zayıflatır ve var olanın üstünde bir gerilime yol açar. Neyle-ne kadar savaşılacağı ya da denge kurulacağı da sabit değildir. Savaş ya da denge tarafların "güçleriyle" sıkı ilişki içindedir. Devrimci kadro, bilerek isteyerek soyunduğu toplumsal dinamiklerin öncülüğü misyonuna uygun biçimde kendini yetkinleştirmelidir. Her seferinde bir üst eşikte ve yeni bir asabiyet yönünde ilerlemek için güçlü ve kontrollü duruşa ihtiyaç vardır.

Kopuş ruhunun yaratımları-3

Bireyin, kendi kişiliğinden ve "ben" inden kopuşları da çavlanlara, şelalelere benzer. Ağırlığından kurtulur, uçar serpilir gider.

H. ARIKUŞU

Birey akan nehir gibidir. Aktıkça toplar sularını. Toplayarak çoğaltır bendini. Aktıkça kollara ayrılır, kolları topladıkça menziline ulaşır, denizleşir. Akan denizleşir ey yolcu!
Devrimcilikte sürekli hareket, hareket içinde kopuşlar, kopuşlar içinde yeni hedeflere varılır. Kopuşlar akışa dâhildir. Nehirler düz akmaz. Çavlanlı ve şelalelidir. Bireyin, kendi kişiliğinden ve "ben" inden kopuşları da çavlanlara, şelalelere benzer. Ağırlığından kurtulur, uçar serpilir gider. Akışın kesintisiz bütünlüğünde sonsuzluğa küçülüşüdür. Sarı sıcakta bedenin serinlemesidir. Ki kopartır seni ağırlığından, kuş gibi yapar, çocuklaşırsın neşeli meraklarında. Kendi bedeninde "tozlaşırsın" sonsuz yaratıcılıklara…
Şair Can Yücel, " Datça'da Çavlanlı Değirmen" şiiriyle ne de güzel anlatıyor:
"çocukluktan sonrası boştur,
bir aşk, iki aşk, üç şiir
gerisi bihoş/bir çavlandır hayat,
içinde ikince kez/yıkanabilirsen eğer..."

Yol ve yolcular

Felsefe, yolda olmaktır der filozoflar. Felsefenin, sorgulayan, yenilikçi, bulduğu cevapla yetinmeyen özelliğini "yolda olma" ya benzetilir. Son yoktur. Sonsuzluk içinde sürekli yolculuk içinde saklıdır gerçeklik.
Efsaneler, destanlar, insanı bir yolcu, yolculuğu ise "kendine varış" olarak anlatır. Simurg hikâyesi, Odeysseia destanı, bireyin en büyük yolculuğunun kendine ulaşmak gayreti olduğunu imgeler.

Kendine sevdalanma

Devrimcilik, kendini bilmektir. Kendine sevdalanmak değildir. Birey kendi değerini bilecektir elbette. O değerini harcatmayacaktır. Kendi kendisiyle barışık olup, kişilik bütünlüğünü koruyacaktır. Kendini sevecektir ama kendine sevdalanmayacaktır. Kendine sevdalanmak, bir kara sevdalılık halidir. Bireysel benliği, duyguları, özlemleri içinde gerçeklik bütünlüğüne tutkulu bir gözü kapalılıktır. Tek bir parçayı görüp bütünü görememektir. Kendine sevdalanan "Ağaca bakmaktan, ormanı göremez./ Kendine sevdalananlar kendini bilemez, ey yolcu!"
Bilmek isteyen kuşku duyar. Bilgide kuşku neyse, devrimcilikte de kopuş ruhu odur. Kopuş ruhu, devrimci bireyin kişiliğindeki zaaflı davranış örüntülerinden kopuşarak yağıp çağlamasıdır. Kendini aşarak yeni yaratıcılıklara yol almasıdır.

Yumurtayı çatlatma

Kopuş ruhu devrimci bireyin yaratıcı yontucusudur. Kimi zaman aşındırmak, kimi zaman kesip atmaktır. Bazen iğneyle eşelemek, bazen de yere çalıp parçalamaktır.
Zaaflarımızdan arınmanın yolu, büyük yolculuklara çıkmanın ruhu ve bilinci budur. Ve en önemlisi devrimci görev gereği olabilir, zamanın ruhunu yakalamanın misyonuyla ortaya çıkan zaaf olabilir. Ama unutulmasın ki her şey zıtlı ile vardır ve her şey çelişerek gelişir. Dolayısıyla kötü iyinin, iyi de kötünün içindedir.
Bir civcivin kuluçkadaki yumurtadan çıkışını düşün ey yolcu! Düşün ki tereddüdün sızlasın devrimci kardeşim. Civcivin yumurtayı çatlatıp, yarıktan çıktıktan sonra kabuklara basıp gidişindeki kararlılığı bir düşün. Çıktığı kabuğa basa basa yeni bir hayata yol almasını düşün. Düşün ve anla ey devrimci!

Kaos Devrimcisinin Zamanı-2

Küçük burjuva, gücünü hesap edemeyen, rahatını bozduğu için kaosa düşman olan eğilimde hedef karmaşası yaşamaktadır.

Mithatcan TÜRETKEN

(1. sayfadan devam...)
Planlamamızın hangi alanda kim tarafından gerçekleştirileceğinden öte ne kadar zamanda yapılacağı öne çıkmaktadır. Faaliyetimizi denetlenebilir kılan planlama, zamana bağlı tariflenmemiş ise eleştirilebilir veya değerlendirilebilir değildir.
Ne zaman başlayacağı ve biteceği belirlenmemiş bir faaliyet keyfiyet ve hantallıktan öte sonuç doğurmayacaktır.
Diğer yandan faaliyeti belirli bir zamana sıkıştırmış olmak tek başına çözüm olamaz.
Tam bu noktada zamanın, hız arttığı müddetçe sıkıştırılabileceğini unutmamalıyız.

İvmeli bir haz

Uzun yıllar sonucu açığa çıkan gelişmeler şimdi birkaç ayda gerçekleşiyor ise örgütlenme çalışmalarımız da benzeri bir ivmeli hıza kavuşmak zorundadır.
Altı ayda yaptığımız işi üç aya sığdırmış olmamız, partimiz için ancak bir tempo kazanma pratiğidir.
Asıl olan iki aylık planlamada henüz istenilen hıza ulaşmamış olmanın getirdiği zorlanmayı aşmaktır.

Hedefle bağlantılı planlama

Zaman faktörü ile zorlanan planlamalarımız, hedef faktörü ile diğer bir boyuttan baskılanmaktadır.
Tüm şok dalgalarına rağmen hedefte ısrarcı olma önemli bir devrimci erdem olarak öne çıkıyor.

Somut yönelim

Bu noktada küçük burjuva ve burjuva sol, gücünü hesap edemeyen, varlık sebebini inkâr eden ya da rahatını bozduğu için kaosa düşman olan eğilimde hedef karmaşası yaşamaktadır.
Diğer bir eğilim ise her hareketliliğin üzerine atlayan, gündemi 'belirlenen', örgütlenemeyen pratiktir.
Bu yaklaşımların örgütler düzeyinde karşılık bulduğu Türkiye koşullarında, parçalı güçleri ortak bir potaya yönlendirememe, sosyalist solun somut krizini açık etmektedir.

Parti pratiği

Partimizin gündemini, halkın taleplerinin yeni iktidar odağı şeklinde belirleyen Demokratik Cumhuriyet; söz konusu krize bir çözüm önerisi olmak ile kalmayıp, kadromuzun güncel pratiği ile kendisini gerçekleştirebilecek somut bir yönelimdir.
Hedefi yakınlaştıracak güncel fırsatları değerlendirme, zorlukları bu fırsatlardan elde edilen enerjiler ile aşabilme, gücünü doğru yere kanalize etme ve sisli-bulanık atmosferde hedefi şaşırmama çizgimiz olmalıdır.

Zaman algısı

Çarlık Rusyası'nda 'Sabırsızlık Zamanı'nın devrimcileri (Narodnikler) 'Zaman çok ağır ilerliyor! Onu ittirmek gerek' diyorlardı. Bu ifade yanlış yöneliş ve yenilginin getirmiş olduğu zamana serzeniş olarak görülebilir.

Zamanın ritmi

Rusya semalarındaki kaos, Bolşeviklerin hedefinde net ve dünü geç bugünü erken kabul eden zaman algısı ile yönetildi, değiştirildi.
Kuşkusuz bugünü ne kadar değiştireceğimiz, günler içinde dünyayı sarsan Bolşeviklerin hızına ne kadar yaklaştığımız ve zamanı ne düzeyde yavaşlattığımız ile ilgili olacaktır.

Kadınların cüreti ve ısrarı, erkek egemenliğini sarsmaya devam ediyor

Muhafazakârlaşma kapitalizm, ataerki

Tarihin her döneminde olduğu gibi kadınların inadı, cüreti, ısrarı ile birlikte devam eden mücadeleleri bugün de dimdik ayakta ve kadınlara köleliği reva gören iktidara meydan okuyor.

A. KÜÇÜK

AKP/Erdoğan iktidarı 16 yıldır kadınların kazanılmış tüm haklarına el koymaya çalışıyor. Bunu yaparken kadın cinayetlerini, çocuk istismarını, şiddeti, tacizi, tecavüzü kendi zihniyetine uygun kılıflarla meşrulaştırıyor.

Muhafazakârlaşma ve saldırılar

Erkek egemen iktidarının kadınlara saldırıları son dönemlerde artan muhafazakarlaşma ile birlikte bir hız kazandı. Müftülere nikah yetkisi veren bir yasa kadınların tüm tepkilerine rağmen çıkarıldı. Aynı dönemde bir de -toplumsal cinsiyet rollerini çocukların zihnine küçük yaştan yerleştirmeyi amaçlayan- eğitimde müfredat değişikliği yapıldı. Yaratılmaya çalışılan "dini özgürlük" algısının aksine müftülere nikâh yetkisi veren bu yasa özellikle muhafazakâr kadınlar için ciddi tehlike oluşturuyor. Zaten çocuk evliliklerinde (çocuk istismarında) ve erkek çokeşliliğinde herhangi bir sıkıntı görmeyen erk zihniyetin eline bir de bu durumu meşrulaştırma aracı olarak "nikah yetkisi" verilmiş oluyor. Müfredat değişikliğiyle de hâlihazırda Ensar Vakfı ile imzaladığı protokoller ile çocuk istismarına bakışını tescilleyen MEB, kendi erkek egemen görüşlerinin devamcısı, kendilerine biat edecek bir nesil yetiştirme peşinde.

Bunun yanında kadınların mücadeleleri sonucu çıkarılan fakat uygulamaya sokulmamış 6284 sayılı yasaya, medya aracılığıyla "yuva yıkan yasa" söylemleriyle saldırmayı da ihmal etmiyorlar. Bu yasanın kadınları koruyan hükümleri uygulanmadığı için her gün onlarca kadın öldürülmeye devam ediyor fakat kimsenin bunlardan bahsettiği yok.

Medya artan kadın cinayetlerini, tacizi, tecavüzü, şiddeti ve erkeklerin aldıkları tahrik indirimlerini görmezden gelirken, kadınları koruyan hükümleri olan bu yasayı ise manipüle etmeye çalışıyor.

Yüceltilen erkeklik

Mevcut iktidar tüm bunları sadece kadın düşmanı olduğu için yapmıyor. İktidar ayakta kalabilmek için kadınları kullanıyor. Kadınları ve çocukları evlere erkeklerin kölesi olarak hapsederken, ülkede uzun çalışma saatleri, düşük ücret, yoksulluk gibi birçok durumdan rahatsızlık duyan erkek işçileri evlerinde "efendi" yapıyor.

Yargı ve polis teşkilatı kadınlara saldıran erkekleri cezasızlıkla ödüllendiriyor. Böylece yaratılan "erkek efendi, kadın ve çocuk köle" ilişkisi pekiştirilmiş oluyor. Kapitalizmin krizini sermaye lehine aşabilmek için kadınları eve hapsedip; hasta ve çocuk bakımı, ev ekonomisi idaresi, temizlik ve zorunlu cinsel hizmetle görevlendirmeleri yetmiyor. Yüceltilen erkeklik, ikincilleştirilen kadınlık üzerinden; parça başı işçilik, esnek çalışma koşulları, güvencesizlik gibi iş koşullarını da kadınlara daha rahat dayatabiliyor.

Ataerki ve kapitalizmin kadın emeği ve bedeninin tahakkümü üzerine yaptıkları muazzam iş birliği…

Kadın mücadelesi yaşatır

Ama tüm bunları yaparken atladıkları önemli bir nokta var; kadın mücadelesi. Tarihin her döneminde olduğu gibi kadınların inadı, cüreti, ısrarı ve dayanışmasıyla birlikte devam eden mücadeleleri bugün de dimdik ayakta ve kadınlara köleliği reva gören iktidara meydan okuyor.

Çekinmeden yüreklilikle ve ısrarla başkaldırmak

Kadınlar köleniz, hizmetçiniz, yardımcınız, eşiniz, sevgiliniz vb. olarak var olmaktan vazgeçti ya da vazgeçiyor!

Meral ÇINAR

Zamanın ruh halinin, toplumsal muhalefetin yer yer geri çekilişi, sağ popülizmin ve muhafazakarlığın yükselişi içerisine hapsedilmeye çalışıldığı bugün bile, kadınların dünyanın dört bir yanında özgürlük arayışındaki ısrarcılığı devam ediyor.

Fakat öte yandan kriz dinamikleri, ataerkinin en gerici unsurlarını yeniden canlandırmakla kalmayıp, kadınların kazanımlarının yarattığı kastanyola etkisini de kırmaya çalışıyor.

İkili ilişki

Ataerki ve Kapitalizm arasındaki ikili ilişkiyi düşündüğümüzde; nasıl ki krizler, erkek egemenliğinde belirli geriye dönük dönüşümleri yaratıyorsa, ataerkideki en ufak bir aşınma da kapitalizmin krizlerini o denli derinleştirecek ve zorlayacak bir durum yaratıyor.

Bu yüzden de böyle zamanlarda kadınların özgürlük mücadelesinde kazandıkları en ufak bir adım dahi dikkatle takip edilmesi gereken bir öneme sahip.

Peki, bu durum bugünün devrimci-demokratik örgütlenmeleri içerisinde ne kadar anlaşılmaktadır?

Mücadelede ısrar

Mesela kadın hareketleri dışında herhangi bir karma devrimci hareket içerisinde, İzlanda'da yasalaştırılan ve uygulamaya koyulan "Eşit işe eşit ücret" kazanımı gündem edilmiş midir?

Bu kazanımın kapitalizme verdiği/verebileceği zararlar üzerinde burjuva ekonomistleri kadar bile durulmuş mudur?

İzlanda'da "Eşit işe eşit ücret"; 1975'den bu yana bu talep etrafında, 200.000 nüfuslu bir ülkede 20.000 kadının katıldığı grevlerin örgütlenmesi, yüzlerce eylemin gerçekleştirilmesi ve mücadelede ısrar edilmesi ile kazanılmış bir haktır. 33 yıl süren ısrardan ve cüretten çıkarılacak hiç mi ders yoktur?

Ya da başka bir açıdan; "#MeToo (ben de)" hareketinin geldiği konum itibariyle sadece eleştirilmesi ve fakat kimsenin ortaya çıkan tacizin ve tecavüzün boyutlarını konuşmuyor olması bir tesadüf müdür? Her kitlesel hareketin içerisinde illaki yaşanacak teorik ayrışmaların tartışmaya açılmasından, elbette hareketin evrildiği yön itibariyle dikkat edilmesi gereken bu konulardan, daha mı az önemlidir?

Böyle eleştirilerin yükselmesi "bazı eleştiriler doğru olsa bile" başka bir açıdan "erkeklik" savunma mekanizmalarının harekete geçtiği gerçekliğini göstermez mi?

Söz konusu olan işçi sınıfı ve diğer toplumsal muhalefet dinamikleri olduğunda bükülmekten kırılan çubuklarımız, sıra kadınlara geldiğinde neden çelikten bir hal alıyor?

Erkekliğinizle yüzleşin

Hadi gözlerinizin içine bakarak, açık ve dosdoğru konuşalım.

Ey erkekler! Sizin alışkanlıklarınız, tabularınız ve inandıklarınızın görmenizi engellediği durumun dil aracılığıyla kelimelere dökülüşü tam olarak şudur: Kadınlar köleniz, hizmetçiniz, yardımcınız, eşiniz, sevgiliniz vb. olarak var olmaktan vazgeçti ya da vazgeçiyor!

Asıl soru ise şu: Sizler efendi, baba, koca, abi, sevgili olmaktan vazgeçmeye hazır mısınız?

Hazırsanız yükselen kadın özgürlük mücadelesini görebilir, ayrıcalıklarınızdan vazgeçerek destekleyebilir, bunun size kazandıracağı özgürlüğü ve sevinci hissedebilirsiniz.

Son iki yıldır bütün dünyada gerçekleşen irili ufaklı ayaklanmalarla birlikte kapılar ardında fısır fısır konuşulandan, ne kadar çok konuşulursa yayılıp çoğalmasından o kadar korkulandan, değişimi hissedilen ama yüzleşilemeyenden... Kadınların dünyanın dört bir yanına yayılan çığlıklarından ve bu çığlıkların yarattığı çığlar altında ezilen ve daha da ezilecek olandan, hepinizin son hücrenize dek içinizde olan "egemen erkeklikten" bahsediyorum. Duyuyor musunuz?

Şehir hastaneleri, sağlığın gaspıdır

Bugün sağlığı kadınların kullanımından uzaklaştıran erkek egemen iktidar, Ortaçağda sağlık bilgisini elinde bulunduran kadınları cadı diye yakıp, bilimi erkeğin tekeline hapsetmişti.

Hatice GÖZ

Neoliberal politikalardan nasibini fazlasıyla alan sağlık hizmeti; AKP/Erdoğan iktidarında bir sektör haline gelmiş ve piyasalaşmış durumda. İç ve dış politikada Erdoğan'ı sıkıştıran kriz dinamikleri arasında ekonomik kriz son zamanlarda öne çıkıyor. Sürekli ahkâm keserek sermayenin karnını doyuramıyor. Bu yüzden özelleştirmelerle sermayeye yeni kaynaklar açıyor.

Şirketin hastanesi

Özelleştirme kapsamında, 2014 yılında Sağlık Bakanlığı, tüm hastaneleri şehrin dışında yer alan "şehir" hastanelerine taşıma kararı aldı.

Sayılamayacak kadar sorunu olan şehir hastanelerinin görünen ilk sorunu uzaklığı. Bu da en çok kadınları olumsuz yönde etkiliyor.

Son dönemde sağlıkta yaşanan muhafazakarlaşma ile kadavralara kıyafet giydirildiğini, hastalara "haremlik selamlık" uygulandığını, kadınların en çok çalıştığı alan olan sağlıkta yaşanan taciz ve tecavüzlerin, erkek egemenliğinin ayyuka çıktığını çokça görmüştük. Şehir hastaneleri uygulaması da, sağlıkta bu dönüşümü besleyen nitelikte…

Sağlık kadınlardan uzakta

Dışarıdan bakıldığında oldukça lüks ve kullanışlı görünen şehir hastanelerine bir de kadınların pencerelerinden bakalım. Gerçi o mesafeden görmek zor olacak ama!

Bütün yaşamlarını ev içerisinde çocuk ya da yaşlı bakımı, yemek ya da temizlik ile geçirmek zorunda bırakılan kadınlar; genelde son raddeye gelmeden hastaneye gitmeyi "tercih etmezler". Acı çekmekten hoşlandıklarından falan değil tabiî ki. Bu koşturmaca içerisinde erteler dururlar sağlık ihtiyaçlarını.

Erkek egemen iktidar hastaneleri alıp şehrin öbür ucuna taşıdığında bu, daha çok para, daha çok yol ve zaman harcamak anlamına gelmektedir. Özellikle ev emekçisi yoksul kadınlarda üçünden de yok! Var olsa bile kontrolü ellerinde değil.

Şehir hastaneleri projesi ile kadınlar sağlık hizmetinden koparılmaktadır.

Bu kadar uzağa kurulan hastaneler, kadınları, sadece ilk aşama tedavisi yapan "Aile Sağlığı Merkezlerine" mahkûm etmektedir. Daha ileri boyutlar gerektiğinde erteleme artacak, kadınlar tedavilerini yarıda kesmek zorunda kalacaklardır.

Keyfi sağlık hizmeti

Kendi tedavilerini sürdürebilmek için kocaya ya da babaya bağımlı kılınan kadınların sağlık hizmetinden yararlanmaları ancak çevrelerindeki erkeklerin işleri bitince ya da keyifleri isteyince mümkün olacaktır.

Kadınlar için sağlık, ancak çok ciddi durumlarda yararlanılabilecek bir hizmete dönüştürülmektedir.

Bugün sağlığı kadınların kullanımından uzaklaştıran erkek egemen iktidar, Orta çağda sağlık bilgisini elinde bulunduran kadınları cadı diye yakıp, bilimi erkeğin tekeline hapsetmişti. Yaşamdan sağlığa haklarımızın gasp edilmesine artık izin vermeyeceğiz. Yaşamın kaynağıyız. Sağlığımız, insanlığın sağlığıdır. Geleceğin garantisidir.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Mert Can Hepgoncalı
Adres: Hüseyinağa Mah. İstiklal Cad. Balo Sok. No: 29/3 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza, No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00